

SAVITRI

Sri Aurobindo

Boek II Het Boek van de Wereldreiziger

Canto IV De Koninkrijken van het Kleine

Leven

Geschreven door Alok Pandey
Vertaald door Chris Duindam

BOEK TWEE

Het Boek van de Wereldreiziger

Canto Vier De Koninkrijken van het Kleine Leven

Openingsopmerkingen voor Boek Twee Canto IV, en “Een Vreemde Ongemakkelijke Ontmoeting“, p. 132

Openingsopmerkingen voor het Canto IV “Het Koninkrijk van het Kleine Leven“

Aswapati had de oorsprong gezien van het Leven, dat een Adem van Bewustzijn is van de hoge pieken van Goddelijke Glorie en Vermogen. Haar Kracht is binnengegaan in de Aarde om de materie te verheffen en te redden uit de toestand van inertie en onbewustheid. Maar om zo te doen, moet het eerst de condities en grenzen accepteren, die opgelegd worden door de Materie. Aldus wordt het leven iets, dat beperkt is, beperkt in vreugde, beperkt in vermogen, beperkt in bewustzijn. Dit beperkte leven, klein in haar scope, een symbool van kleinheid en onvermogen, hier op aarde, wordt hier beschreven door openbarende vormen, die haar kracht en behouden en hun beperkte spel.

Een Vreemde Ongemakkelijk Ontmoeting, p. 132.

Openingsopmerkingen

De Kracht van het leven, die de Materie binnengaat, accepteert en neemt de obscuriteit aan van het medium, waardoor het gekozen heeft om zich uit te drukken. Het wordt als een vogel in een kooi, die zich alleen binnen zekere grenzen kan bewegen en niet de uitgestrekte expansie kan bevliesen, noch de volledige potentie van zijn vleugels kan ontvouwen.

Een jammerlijke ontmoeting

Een bevende angstige onzekere wereld,
Uit de jammerlijke ontmoeting en eclips geboren,
Verscheen in de leegte, waar haar voeten getreden waren,
Een snelle duisternis, een zoekende beroering.

Het Leven en de Materie ontmoeten elkaar in deze wereld. Het is een ongemakkelijke en pijnlijke ontmoeting, als gevolg van het beperkende en verduisterende effect, dat de obscuriteit van de Materie heeft op het Leven. Op haar beurt ontwaakt het leven binnen de materie een zoeken naar een grotere en hogere mogelijkheid van leven en aanvoelen en voelen en denken.

Halfbewuste kracht

Er was een kronkeling van halfbewuste kracht,
Nauwelijks ontwaakt uit Onbewuste's slaap,
Gebonden aan een instinct gedreven Onwetendheid,
Om zichzelf en zijn greep op dingen te vinden.

De kracht van het leven ontwaakt materie uit haar slaap en bergen beginnen te ademen, terwijl zij wemelen van levende dingen en rivieren beginnen te stromen, gevuld met organismen. Vogels en beesten, insecten en wormen verschijnen op de aarde, halfbewuste schepselen worstelen om te leven. Door dit alles begint dit leven een greep te krijgen op materiële objecten en zichzelf te ontdekken in termen van materie.

Een vreemde erfenis

Als erfgenaam van armoede en verlies,
Bestormd door herinneringen, die vlieten, wanneer gegrepen,
Achtervolgd door een vergeten verheffende hoop,
Worstelde het met een blindheid als van grijpende handen
Om de pijnlijke en rampzalige kloof te vullen
Tussen de aarde's pijn en de zaligheid, die het Leven ontviel.

Door diep te duiken in de Materie verliest het leven de volheid van haar Kracht. Het wordt verarmd op het moment, en toch herinnert iets binnen haar geheime hart de hoge toestand, vanwaar het viel. Het hoopt deze toestand te herwinnen, deze toestand van zaligheid, die eens ingeboren in haar was, door de hart's pijn en de worsteling om te leven en groeien.

Zoeken naar een gemist iets

Een wereld, die eeuwig zoekt naar een gemist iets,
Op de vreugde jaagt, die de aarde faalde vast te houden.

Daardoor wordt het onverzadigde zoeken naar vreugde geboren, die de hare is, ofschoon voorlopig verloren door haar contact met de aarde.

Onbevredigde rusteloosheid

Te dicht bij onze poorten haar onbevredigde rusteloosheid
Voor vrede om te leven op deze inerte solide globe:
Het heeft zijn honger gevoegd bij de honger van de aarde,
Het heeft de wet van hunkering gegeven aan onze levens,
Het heeft onze geest's behoefte gemaakt tot een peilloze kloof.

De ongelijkheid tussen de mogelijkheid, die geboren is met het leven en de actualiteit van het materiële bestaan, geven geboorte aan een eeuwigdurende onrust en hunkering, die nooit nogal vervuld is. De onbevredigende honger van het leven is in haar essentie de honger naar het Oneindige op een eindige basis. Dit is de ironie van levende dingen, de tragedie en de mogelijkheid.

Slotopmerkingen

Aldus is ons een eerste glimp gegeven, een eerste contact tussen materie en levenskracht, dat geboorte zal geven aan een veelvoud van vormen en beelden.

De Gekwelde Doorgang in de Mens, p. 132-133.

Openingsopmerkingen

De impuls en de wil om te leven en bewust te leven in een onbewuste wereld, die gedreven wordt door ogenschijnlijk mechanische en onbewuste energieën, creëren een vreemd conflict binnen de mens. Hij wordt verscheurd door twee verschillende krachten, zagezegd, de een, die hem prikkelt en duwt om door te gaan en vooruit te gaan en een andere, die hem trekt naar de inertie van zijn basis.

De gekwelde stroom

Een invloed ging de sterfelijke nacht en dag binnen,
Een schaduw wierp zich over het tijd-geboren ras;
In de gekwelde stroom, waar een blinde hartslag springt
En de zenuwpuls van gevoel ontwaakt in besef,
Materie's slaap scheidend van bewust Denkvermogen,
Dwaalde een roep rond, die niet wist, waarom het kwam.

Met de komst van het denkvermogen is een schaduwachtige invloed het menselijke leven binnengekropen. Ontraadseld door onvolmaaktheid en beperking, impuls en onwetendheid, is de mens altijd op zoek naar iets, dat hij nooit lijkt te vinden. Een halfbewust hart en zintuig springen op verschijningen, die gedreven worden door de onbewustheid van het materiële bestaan.

Een smachten en een roep

Een Vermogen voorbij aarde's scope heeft de aarde aangeraakt;
De rust, die had kunnen zijn, kan niet meer zijn;
Een vormloos smachten passioneert in mensen's hart,
Een roep is in zijn bloed voor gelukkiger dingen:
Anders kon hij rondzwerven op vrije zonverlichte grond (pag. 133 begint)
Met het kinderlijke pijn vergetende besef van dieren
Of gelukkig en onbewogen leven als bloemen en bomen.

Het leven in de mens is gecompliceerd door de komst van het denkvermogen. Het heeft de eenvoud verloren van bloemen en bomen, zowel als de directheid van dierlijke instincten. Een zoeken en een gepassioneerd smachten wordt geboren bij de mens, die vreugde en vrede en rust van hem wegneemt.

Zegen of een vloek

De Macht, die op de aarde kwam om te zegenen,
Is op de aarde gebleven om te lijden en te aspireren.

Zo lijkt het, wanneer we kijken naar de manier, waarop het leven smacht en aspireert, altijd rusteloos en ongelukkig, nooit tevreden met wat er is en altijd op zoek naar wat er niet is.

De kinderlach is verstomd

De kinderlach, die klonk door de tijd, is verstomd:
Mensen's natuurlijke vreugde is overschaduwd
En smart is zijn verzorgster van de bestemming.

De vreugde van het leven, dat natuurlijk is voor het kind, wordt bedekt in de mens, terwijl hij groeit naar volwassenheid en het denkvermogen zich mede ontwikkelt, terwijl het verdriet ogenschijnlijk onmisbaar maakt voor zijn groei.

Ontwaakt tot het Onzichtbare

Het dier's gedachteloze vreugde is achtergelaten,
Zorg en reflectie verzwaren zijn dagelijkse gang;
Hij is gerezen tot grootsheid en tot ontevredenheid,
Hij is tot het Onzichtbare ontwaakt.

Met de komst van het denkvermogen wordt de mens bewust van zijn onwetendheid en begint te zoeken naar kennis en meesterschap. Aldus rijst hij naar grootsheid en toch is er altijd iets meer, dat hem wenkt, dat leidt naar een eeuwigdurende ontevredenheid. Ofschoon omgeven door eindige dingen, is mensen's zoektocht naar het Oneindige.

Onverzadigbare zoeker

Als onverzadigbare zoeker moet hij alles nog leren:
Hij heeft nu Leven's oppervlaktehandelingen uitgeput,
Zijn wezen's verborgen werkelijkheden wachten op onderzoek.

Het leven in de mens zoekt naar steeds meer. Er is een drang naar nieuwe ontdekkingen en toen de mens alles geweten heeft of kan weten over de oppervlakken van het leven en de uiterlijke wereld, keerde zijn blik naar binnen naar de innerlijke en niet onderzochte gebieden van de Geest.

Natuur's Heer

Hij wordt een denkvermogen, hij wordt een geest en een zelf;
In zijn fragiele onderkomen wordt hij Natuur's heer.

Mensen's wezen, dat geïdentificeerd is met het denkvermogen, gaat nu verder en identificeert zich met de geest en een meest innerlijk Zelf vanbinnen. Ofschoon onsterfelijke en fragiel in zijn lichaam, ontdekt hij het zaad van onsterfelijkheid en groeit tot de Heer en Meester van de Natuur.

De Godheid komt naderbij

In hem ontwaakt Materie uit haar lange obscure trance,
In hem voelt de aarde de Godheid naderen.

Dit is de reis van de mens, die zijn leven begint met een sterfelijk lichaam, dat grotendeels onbewust gedreven wordt; hij moet nog groeien naar de bewuste onsterfelijke vanbinnen en de Eeuwige Godheid, die de Bron is en de Oorsprong van alle dingen.

Slotopmerkingen

Aldus zien we hier de reis van het menselijke leven in kaart gebracht. Onze dwerg mensheid, die gekoesterd wordt in een fragiel en vergankelijk lichaam zou het startpunt kunnen zijn, maar haar einde is de Glorie en de Grootseid van God en Waarheid en Onsterfelijkheid.

Het Zaad van het Leven in de Schoot van de Duisternis, p. 133.

Openingsopmerkingen

Deze enorme reis van het leven, dat klimt van de materie door het denkvermogen naar de Geest, begint met een kleine kinderstep. Het is het bezaaien van de materie en, als een resultaat, de uitbarsting van het leven uit het ogenschijnlijk dode en onbewuste materiële bestaan.

Het zaad van het Leven

Een oogloos Vermogen, dat niet langer zijn doel ziet,
Een rusteloze hongerige energie van de Wil,
Het Leven heeft haar zaad geworpen in lichaam's indolente aarde;
Zij wekte uit de gelukkige loomheid een blinde Kracht,
Die haar dwong om waar te nemen en zoeken en voelen.

Dit zaad van het leven zou niet voorgesteld moeten worden als een soort vorm van leven, die de planeet aarde binnenkomt uit de uiterlijke ruimte. Het is eerder een innerlijke ruimte, waarbinnen het vermogen van het leven in slaap is, dat gevallen is van zijn hoogten in de lagere diepten en duisternis van de materie. Deze involutie creëert de mogelijkheid van evolutie. Maar eerst neemt deze verschijning de vorm van een blinde wil om te leven en te zijn, een rusteloze drang om zijn kracht te voeden en te overleven en te groeien. Hiermee worden besef en gevoel geboren in hun rudimentaire toestand.

Machtige gevangene

In het immense werk van de Leegte,
Met haar dromen de uitgestrekte routine verstorend
En de dode wenteling van een sluimerend universum,
Worstelde de machtige gevangene voor bevrijding.

Zoals een zaad werkt in de donkere bodem om de energieën te bevrijden, die erin verborgen zijn, door de plant en de boom, zo worstelt ook het leven, dat gevangen is in de Materie om tevoorschijn te komen en zichzelf te handhaven. De vormen, die gebouwd zijn door de Materie, passen zich aan om de dromen en mogelijkheden uit te drukken en te manifesteren, die bevat zijn binnen het zaad van het leven.

Het hunkeren binnen de materie

Bezielde door haar hunkeren ontwaakte de inerte cel,
In het hart ontstak zij een vuur van passie en behoefte,
Midden tussen de diepe kalmte van onbezielde dingen
Verrees haar grootse stem van zwoegen en gebed en strijd.

Met het ontwaken en verschijnen van het leven binnen onbezielde vormen van de fysieke natuur is er een hunkering om te leven en te bestaan, een passie om te verkrijgen, bezitten en genieten, een gebed en werk, dat klimt naar de hoogten om een groter Leven naar beneden te brengen.

Een grijpend bewustzijn

Een grijpend bewustzijn in een stemloze wereld,
Een leidingsloos besef was haar gegeven voor haar weg;
Denken was achtergehouden en nu wist zij niets,
Maar al het onbekende was het hare om te voelen en vast te houden.

Hier op aarde is het leven een onwetend bewustzijn, die zintuigen gebruikt voor kennis. Denken is nog niet geboren om te verlichten en het avontuur van de onbekende enorme Uitgestrektheid roept haar om vast te houden en te weten.

Slotopmerkingen

Zo begint het leven te verschijnen uit de verborgen diepten van de materie. Het is hier binnengekomen uit een ander vlak van bewustzijn, een ander domein van bestaan en begroef zichzelf in de materie als een zaad. Langzaam begint het te verschijnen onder de condities van obscuriteit en duisternis, die opgelegd worden door de materie.

De Ontwakende Impuls van het Leven, p. 134.

Openingsopmerkingen

Nu begint het leven te roeren en ontwaken en tevoorschijn te komen uit de diepten van de materie. Materie wordt gevuld met de dromen en impulsen van het leven.

Een blinde noodzaak

Gehoorzamend aan de drang van ongeboren dingen tot geboorte,
Brak zij uit haar zegel van gevoelloos leven :
In haar substantie van gedachteloze stomme zielkracht,
Die niet kan uiten wat haar diepten voorvoelen,
Ontwaakte een blinde noodzaak om te weten.

Eerst neemt deze verschijning de vorm van een blinde onbewuste noodzaak binnen het wezen. Materie wordt bewust van een noodzaak, een verlangen, een drang om te weten en te leven. Ofschoon deze blinde noodzaak ondersteund wordt door een dieper bewustzijn van erachter, zijn de oppervlakten van het leven en levende dingen niet gewaar van het grotere plan. Zij voelen de drang en de druk, maar niet de Waarheid, die verborgen is achter deze obscure bewegingen van het leven.

Pop van de Waarheid

Van de keten, die haar bond, maakte zij haar instrument;
Instinct was de hare, de pop van de Waarheid,
Een inspanning en groei en worstelende onwetendheid.

Ofschoon beperkt en gebonden door de wetten van de Materie, begon de kracht van het Leven zich te handhaven en uit te breiden en tevoorschijn te komen. Langzaam begon materie door haar groeiende druk gevormd te worden om het leven te laten verschijnen. In feite werd materie haar instrument in de nieuwe dispensatie van dingen. Dode materie werd een levende cel met nieuwe en unieke mogelijkheden, die ontkend worden aan het onbezielde materiële bestaan. Zij werd gedreven door instinct, dat feitelijk een reflex van intuïtie is in de lagere natuur. Dit instinct voor groei en inspanning hield in zichzelf de diepere intuïtie om de Bron te vinden en de oorsprong van het leven en de schepping zelf.

Roep om verandering

Aan het lichaam verlangen en hoop opleggend,
Bewustzijn opleggend aan onbewustheid,
Bracht zij in Materie's saaie volhardendheid
Haar gekwelde claim van haar verloren soevereine recht,
Haar onvermoeibare zoektocht, haar gekwelde bezwaarde hart,
Haar dwalende onzekere stappen, haar roep om verandering.

Ontevreden met wat het bereikt heeft, streeft het leven naar meer en altijd meer. Door verlangen en hoop, door angst en ergernis dwaalt het en zoekt het in onwetendheid naar haar verloren gelukzaligheid. Dat is de verandering, die het zoekt, maar onzeker van haar wegen struikelt en tast het door de verscheidene stegen en lanen van de schepping.

De obscure kathedraal van heerlijkheid

De aanbieder van een vreugde zonder naam,
In haar obscure kathedraal van heerlijkheid
Biedt zij aan dwerggoden geheime rituelen aan.

Een lichaam, dat gebouwd is van aardse materie, is de obscure kathedraal, waar zij het rituele offer aanbiedt van haar wensen en verlangens om de goden van de materie te sussen. Hierdoor hoopt zij de vreugde te ontwaken, die zij aanbidt en de heerlijkheid, die de Godheid is, die zij zoekt.

Slotopmerkingen

Het leven worstelt binnen de materie om tevoorschijn te komen en modificeert op haar beurt de wetten van de materie om haar vermogens te accommoderen. Haar eerste stap naar deze enorme evolutionaire reis worden genomen in onwetendheid. Zij ontwaakt verlangen en hoop om materie te karnen en voorbereiden, zodat het zou kunnen ontwaken uit haar lange slaap van onbewustheid en verdoving. Maar er is veel meer, dat uiteindelijk tevoorschijn zal komen door het proces van evolutie.

De Opstijging en Reis van het Leven, p. 134-135.

Openingsopmerkingen

Het leven begint haar enorme reis via vele routes en paden van onwetendheid, geholpen door haar eigen instinct naar de Waarheid en Vrijheid en Zaligheid.

Vergeefse en niet eindigende offergave

Doch vergeefs niet eindigend is de offergave,
De priester een onwetende magiër, die slechts
Futiele mutaties aanbrengt in het altaar's plan
En blinde hoop stelt in een krachteloze vlam.

De inspanning van het leven om zichzelf te ontdekken lijken een lange en niet eindigende opoffering aan de vlam, die binnen de materie is ontstoken. Zij gooit haar blinde hoop en verlangens als een offer, geofferd op het lichaam's altaar door de priesters en godheden van de Onwetendheid, die nu onze aardenatuur besturen. Het resultaat is alleen enige veranderingen in de externe vorm zonder het bewustzijn vanbinnen te veranderen.

Last van Vergankelijk profijt

Een last van vergankelijk profijt drukt op haar stappen
En zij kan bijna niet onder die vracht vooruitkomen;
Maar de uren roepen naar haar, zij reist voort,
Terwijl zij passeert van gedachte naar gedachte, van wens naar wens;
Haar grootste vooruitgang is een verdiepte behoefte.

Het leven wordt verscheurd tussen vergankelijk profijt, dat haar vertraagt op de weg en haar zoeken naar het Eeuwige en het Ware. De kortstondige bevrediging van verlangen vult haar afgronden niet, maar vergroten alleen de behoefte naar meer. Zij is niet geboren uit de schoot van het Oneindige en zij zoekt het Oneindige. Eindige dingen kunnen haar niet langer bevredigen. Zij eindigen alleen door haar honger te bevredigen.

Stappen van haar opstijging

Materie stelt niet tevreden; zij wendt zich tot het Denkvermogen;
Zij verovert de aarde; haar gebied, claimt dan de hemelen.

Zij keert zich, terwijl zij tevoorschijn komt uit de materie en levende vormen creëert, naar het denkvermogen voor haar vreugde en bevrediging. Terwijl zij voorbij het denkvermogen gaat, keert zij om andere verdere werkelijkheden te veroveren.

De struikelende eeuwen

Gevoelloos, het werk verbrekend, dat zij heeft gedaan,
Gaan de struikelende eeuwen voorbij over haar werk,
Maar nog altijd kwam geen groot transformerend licht omlaag
En geen openbarende verrukking, die haar val aanraakte.

En toch gaat zij door met werken en worstelen en struikelen op zoek naar de Perfectie, die haar ontgaat.

Duistere aanwijzing naar enige goddelijke staat

Slechts een glinstering slijt soms denkvermogen's hemel,
Die de ambigue voorzienigheid rechtvaardigt,
Die van de nacht een pad maakt naar onbekende dageraden
Of een duistere aanwijzing naar enige goddelijkere staat.

Van tijd tot tijd ziet zij een licht, alsof een nieuwe dageraad haar hart had aangeraakt. Voor een ogenblik wordt het gordijn van duisternis, dat over haar ogen hangt, opgetild, wat haar het pad laat zien om te reizen en haar te vullen met een verse aandrang en hoop. Aldus gaat zij door op haar lange en enorme reis.

Grijpen naar Kennis

In Onkunde begon haar machtige taak, (pag. 135 begint)
In Onwetendheid vervolgt zij haar onvoltooide werk,
Want kennis grijpt, maar ontmoet Wijsheid's gezicht niet.

Zij begon haar reis in de volslagen duisternis en Onwetendheid. Zij beweegt door de grijze velden van de Onwetendheid, voelt de verheffende aanraking van Kennis hier en daar, maar moet nog het gezicht van Wijsheid zien.

Op zoek naar het Paradijs

Terwijl zij langzaam opklimt met onbewuste stappen,
Zwerft zij hier rond als vondeling van de Goden,
Als een kindziel achtergelaten nabij de poorten van de Hel,
Tastend door de mist op zoek naar het Paradijs.

Aldus reist zij voort, geholpen en geassisteerd door de goden. Langzaam stijgt zij op naar een of andere gelukkigere goddelijkere toestand. Maar om dat te bereiken, moet zij reizen door de hel, rondtastend door de nevel en mist van het aardse leven.

Slotopmerkingen

Aldus is het pad van het Leven, de curve van haar bestemming, die zij moet oversteken van de materie naar het denkvermogen en er voorbij. Nu geholpen door

de goden, dan hulpeloos worstelend en alleen, rijdt zij alleen op de paden, die voor haar gekerfd zijn door het Lot. Zij gaat door met werken en zal zo doen, totdat haar taak, waarvoor zij geboren is, klaar is en de daad, die het Goddelijke in haar machtige hart geplaatst heeft, gedaan is.

De Geboorte van het Leven, p. 135.

Openingsopmerkingen

Aldus wordt het leven geboren of komt eerder tevoorschijn uit de materie, alsof uit een of andere donkere obscure grot. Ver van huis strekt zij zich uit naar het licht van de zon, terwijl zij hoopt om uit haar te brengen, wat verborgen is in haar hart.

De schemerige onbewuste start en de langzame opstijging

In deze langzame opstijging moet hij haar tempo volgen,
Zelfs vanaf haar zwakke en schemerige onderbewuste start:
Alleen zo kan aarde's laatste verlossing komen.

De kracht van het leven worstelt om tevoorschijn te komen uit een donkere en gevallen bewustzijnstoestand en de ziel, die aan haar gebonden is, moet haar tempo volgen. Alleen zo kan de aarde gered worden of anders zou de ziel het werk achterlaten, waarvoor hij gekomen is, om de materie te vergoddelijken en uit haar klei en modder goddelijke beelden en vormen naar buiten te brengen.

Invrijheidstelling

Want alleen zo kon hij de obscure oorzaak kennen
Van alles, wat ons weerhoudt en God verbijstert
Bij de invrijheidstelling van de gevangen ziel.

De ziel accepteert deze start, zodat hij de onbewuste basis kan kennen, vanwaaruit alles begint en waarnaar alles de neiging heeft om ineen te storten. Willens en wetens accepteert de ziel deze donkere en gevallen toestand, die als een gevangenis is, om te weten wat de goddelijke verschijning tegenhoudt in ons.

Grijze duisternis

Langs snelle paden van verval door gevaarlijke poorten
Kwam hij toevallig in een grijze duisternis,
Die wemelde van instincten uit de geestloze diepten,
Die aandrongen om een vorm te dragen en een plaats te winnen.

Aswapati gaat nu de donkere obscure ruimte binnen, waar het leven tevoorschijn komt uit de diepten van de materie. Dit zijn gevaarlijke poorten, waar voorbij het gebied is van donkere vermogens, dat wemelt van geestloze instincten, die een vorm en een naam dragen. Ofschoon onze wetenschap de vormen ziet en hen virus en bacterie noemt, zijn deze vormen in werkelijkheid vehikels en vaten van onderbewuste krachten, krachten van slechte wil en desintegratie, ofschoon zelden, ook krachten van goede wil. Het is een leven, dat geleefd wordt door louter instinct, zelfs niet halfbewust zagezegd.

Dood's voedsel

Het Leven was hier vertrouwd met Dood en Nacht
En at Dood's voedsel, opdat zij enige tijd zou kunnen ademen;
Zij was hun inwonende en aangenomen zwerverskind.

Hier belichaamde het leven de krachten van desintegratie en dood. Paradoxaal diende zij de dood en leefde door alles te verzwelgen, dat om haar heen is.

De stomme duisternis

Terwijl zij het onderbewuste aanvaardde, een gast
In stomme duisternis ' bewind, hoopte zij niet op meer.

Het is een toestand van stomme en verstilde duisternis, in wiens schaduw en obscure heerschappij het leven moet worstelen om te ademen en te leven.

De afzonderlijke geboorte

Daar, ver van de Waarheid en lumineus denken,
Zag hij de oorspronkelijke zetel, de afzonderlijke geboorte
Van de onttroonde, misvormde en gekwelde Macht.

Onttroond van haar koninklijke oorsprong, gedefformeerd door de vermogens en krachten van duisternis en Onbewustheid, begint zij haar formidabele reis van opstijging naar de hoogten van de Glorie, waarvandaan zij viel.

Slotopmerkingen

Aldus begint de nietige start en de langzame opstijging van het leven naar haar goddelijke thuis. In het proces, echter, draagt zij materie, terwijl zij het transformeert in beelden en vormen, die steeds dichterbij het goddelijke Idee.

De Deformatie, p. 135-136.

Openingsopmerkingen

Het donkere deformerende vermogen, dat het Goddelijke plan tegenwerkt, grijpt de kracht van het leven vast in haar begin op aarde en draait het in iets donkers en lelijks.

Een ongelukkig gezicht van valsheid

Een ongelukkig gezicht van valsheid, waar gemaakt,
Een contradictie met onze goddelijke geboorte,
Onverschillig voor schoonheid en voor licht,
Paraderend pronkte zij met haar dierlijke schande,
Niet geholpen door camouflage, grof en kaal,
Een authentiek erkend en getekend beeld
Van haar verstoten kracht, verbannen uit hemel en hoop,
Gevallen, verheerlijkend in het verachtelijke van haar staat,
De vernedering van een kracht, eens half goddelijk,
De onbeschaamde vuiligheid van haar beestverlangens,
De starende aanblik van haar onwetendheid, (pag. 136 begint)

Het naakte lichaam van haar armoede.

Het zaad van rusteloos, blind verlangen wordt geboren in de donkere schoot en het leven roert met wensen en hunkeringen, honger en dorst, lust en angst en woede, dwalend in moerassen en slijm, vergeetachtig van haar oorsprong en hoge doel. Zij leeft als een koning, die verbannen is uit zijn koninkrijk, gestript van zijn vorstelijke mantels en vermogens. Haar goddelijke sterkte verandert nu in een Titaan's. Haar Wijsheid wordt getransmuteerd, alsof door een kwade betovering in een onwetendheid. Ver van schoonheid en licht neemt het leven nu het gezicht en het masker aan van brutale schande. De waarheid binnen haar hart is veranderd in een valsheid aan de oppervlakken.

Hut van slijk en de klampende duisternis

Hier kroop zij voor het eerst uit haar hut van slijk,
Waar zij onbewust gelegen had, rigide, stom:
De beperktheid en traagheid ervan hielden haar nog vast,
Een duisternis klampte aan haar, niet door Licht uitgewist.

Terwijl zij stapte uit het duistere gevangenisgat van de materie, klampte de duisternis zich aan haar en de verdoving en onbewustheid geboren uit het Onbewuste.

Geen verlossende aanraking

Er naderde geen verlossende aanraking van vanboven:
De blik omhoog was vreemd voor haar zicht,
Vergeten was de onbevreesde godheid van haar tred;
Verloochend was de glorie en de gelukzaligheid,
Het avontuur in de gevaarlijke velden van de Tijd:
Het baatte haar nauwelijks, verzwelgend, om te dragen en te leven.

Zelfs de opwaartse blik naar haar vergeten thuis was er nog niet. Nog leek enige verlossende aanraking haar te verheffen uit deze gevallen staat. Haar glorie en gelukzaligheid, die natuurlijk zijn voor haar hoge goddelijke landgoed, werd achtergelaten, zelfs omdat zij haar goddelijkheid had vergeten, wentelend in de modder en het slijk van de aardenatuur.

Slotopmerkingen

Het Onbewuste deformeert het leven door op haar een betovering van onbewustheid en valsheid te gooien, haar zaad te omwikkelen in een harde mantel van duisternis en haar te vervloeken met de dood.

De Worsteling van het Leven, p. 136-137.

Openingsopmerkingen

De werkelijke worsteling van het leven is niet de worsteling van overleving of wedijveren met andere vormen, maar eerder de worsteling tegen de Onbewuste weerstand, die deformeert en ontkent. Dit is ook de wortel van het lijden, dat het leven ervaart in vogel en beest en mens.

Uitgestrekte rusteloze mist

Een uitgestrekte rusteloze mist van zoekende Ruimte,
Een onverlicht gebied, door vage zwaden opgeslokt,
Dat naamloos, zonder lichaam en dakloos leek
Op een ingebakerd, visieloos en vormloos denkvermogen,
Vroeg om een lichaam om haar ziel te vertolken.

De vroegste vormen van het leven zijn nauwelijks vormen, maar eenvoudig chemische bindingen, gevormd in de materie, die op de een of andere manier het skeletframe worden om de kracht van het leven te ondersteunen. Zij verdwijnen, zo gauw als zij geboren zijn of leven door zichzelf eindeloos te vermenigvuldigen. De Wetenschap noemt deze vroegste levende 'vormen' als prokaryoten en strengen van DNA als de cellen, die de krachten van het leven zouden huizen en belichamen, zijn nog niet gevormd. Sri Aurobindo met zijn yogische visie lijkt te refereren naar deze primaire staat, waaruit levende vormen tevoorschijn komen. Hij wijst er ook op, dat dit aardse leven leeft door duisternis en wie weet, ook vernietigd zou kunnen worden, verminderd in vermogen en scope of zelfs getransmuteerd door Licht. Het heeft ook een obscuur denkvermogen, dat enige blinde 'keuzes' maakt, zoals zelfs een elektron lijkt te maken. De blinde instincten drijven het onbewust aan en bewegen het door deze vage, obscure ruimte tussen materie en leven.

Haar gebed ontzegd

Haar gebed ontzegd, tastte zij naar het denken.

Maar de Wijsheid, die werkt in het hart van de schepping, zou het niet laten gebeuren als door een plotseling mirakel. Het prefereert eerder de lange opwindende route door een complex evolutionair proces met haar eigen deel van risico en avontuur in de Tijd en de Ruimte. De volgende stap voor de opstijging van het Leven is om geboorte te geven aan het Denken. Het ware spirituele Licht zal later komen.

Spookachtige en dwergachtige wereld

Vooralsnog niet bekrachtigd om te denken, nauwelijks om te leven,
Opende het naar een spookachtige en dwergachtige wereld,
Waar deze ongelukkige magie zijn oorsprong had.

Maar het is nog niet gemachtigd om te denken. Zijn eerste stap moet zijn om keven te affirmeren boven materie. Het is een wereld, die wemelt van kleine levensdeeltjes, die plotseling verschijnen en verdwijnen, een donkere spookachtige wereld, waar het leven een instrument is van de Dood.

Het grensgebied tussen Leven en Materie

In schemerige grensgebieden, waar Leven en Materie ontmoeten,
Zwierf hij tussen half geziene, half vermoede dingen,
Door onbegrepen oorsprongen en verloren einden achtervolgd.

Hier, in deze vreemde wereld, waar leven is geboren midden tussen de trance van materie, gaat Aswapati naar binnen met zijn ziensvisie. Het is een donkere onzekere wereld, waar leven plotseling tevoorschijn komt en verdwijnt, zo gauw als het geboren is.

Geboorte vergezelt de dood

Daar werd het leven geboren, maar stierf voor het leven kon.

Dat is om te zeggen, dat de kracht van het leven, in zijn vroege begin, het moeilijk vindt om zichzelf te vestigen in de materie. Het wordt bijna onmiddellijk verzwoegen. Het sterft, zo gauw als het geboren is, zogezegd.

Geen vaste grond

Er was geen vaste grond, geen constante drijfkracht;
Alleen enig vuur van geestloze Wil had vermogen.

Het is bijna als leven in een kwantumvorm. Een vorm, die het zou kunnen behouden, is nog niet verschenen. De cel is nog niet gevormd, dat eerste solide vehikel van het leven. Er zijn enige chemische eenheden, waardoor het leven stroomt, samengehouden door een blinde wil om te bestaan. Het is nog niet gekristalliseerd als levende vormen.

Worsteling van de Leegte

Hijzelf was schemerig voor zichzelf, half gevoeld, obscuur,
Als in een worsteling van de Leegte om te bestaan.

Dat is de ervaring van Aswapati daar, in de wereld van opperste obscuriteit. Het is een toestand van het bewustzijn, dat grenst aan de blinde Onbewuste Leegte, dat op de een of andere manier worstelt om leven te bevrijden uit zichzelf.

Vormloze energieën en een ongeordende gloed

In vreemde domeinen, waar alles levend besef was,
Maar geen beheersend denken bestond, noch oorzaak, noch regel,
Schreeuwde alleen een ruw kinderhart om speelgoed van geluk,
Het denkvermogen flikkerde, een ongeordende kindergloed,
En random vormloze energieën dreven naar vorm
En nam ieder bosbrandje als een geleidende zon.

In haar kindsheid moet het leven zich nog harmoniseren met de materie, waarin het geboren is. Het moet zich aanpassen aan de condities van de aarde. Alles, waarmee de aardse levensvormen toegerust zijn, is een rudimentair besef, waardoor het in contact is met de wereld om haar heen. Er is ook, als het ware, een kinderlijk denkvermogen in ondergedompeld, een rudimentair denkvermogen, dat blind en instinctief de energieën van het leven drijft om vormen te scheppen. Maar de kracht van het leven is erg ver van zijn goddelijke oorsprong. Wat het drijft, is een donker en beperkt vermogen, dat zintuiglijke pleziertjes van een rudimentaire soort zoekt en zich ermee voedt.

De geblinddoekte kracht

Deze geblinddoekte kracht kon geen denkende stap zetten; (pag. 137 begint)

Vragend om licht volgde zij duisternis' clou.

Het is geblinddoekt met harde materie en wordt gedreven door de duisternis in zijn zoektocht naar licht.

Slotopmerkingen

Dit is een levendige beschrijving van de vroege oorsprongen van het leven, dat tevoorschijn komt uit de materie. Het openbaart ons de grond van het bewustzijn, waarin deze vroege levensvormen geboren worden, het doel en de doeleinden, die zij dienen in de lange, complexe ketting en de natuur van de levensenergie, die hen drijft.

Een Gesetelde Anarchie, p. 137.

Openingsopmerkingen

Het Leven probeert in haar vroege begin nog haar greep te krijgen op de materie. Het is een fase van experimenten, waarin de levenskracht, die verborgen is in de materie, worstelt om tevoorschijn te komen. Het heeft de wetten en regels, die het zouden toestaan om zich te affirmeren op aarde, nog niet gevormd of geformuleerd. Het is een toestand van anarchie of wetteloosheid, zogezegd, een wetteloze toestand, die een orde probeert te creëren, een nieuwe orde van levende materie, die begint te verschijnen op aarde.

Een mechanisch tasten

Een onbewust Vermogen greep naar bewustzijn,
Materie tegen Materie geslagen ontstak tot besef,
Blinde contacten, trage reacties sloegen vonken uit
Van instinct uit een verholde subliminale laag,
Gewaarwordingen pakten samen, stomme substituten voor denken,
Perceptie beantwoordde Natuur's wekkende slagen,
Maar was nog steeds een mechanische respons,
Een ruk, een sprong, een begin in Natuur's droom,
En ruwe, niet gekastijde impulsen joegen dringend,
Onachtzaam voor iedere beweging, behalve hun eigen
En botsten, verdonkerend, met donkerdere dan zichzelf,
Vrij in een wereld van gevestigde anarchie.

Het Leven, dat tevoorschijn komt uit materie, ondergedompeld in een inerte, onbewuste staat, begint te tasten naar bewustzijn. De eerste instrumenten, die verschijnen, zijn de zintuigen, die blind zoeken naar contacten. Instinct wordt geboren als de reflex van een intuïtieve kennis, die het leven zal helpen om te overleven en uiteindelijk zich op aarde te vestigen. Bewustzijn is er nauwelijks. De responsen zijn blind en mechanisch gedreven zonder enige gefixeerde vorm of regel van het leven, maar hoofdzakelijk door gewoonte en instinct.

De behoefte om te bestaan

De behoefte om te bestaan, het instinct om te overleven
Namen de wil's gespannen precaire moment in beslag
En een nietsziend verlangen tastte naar voedsel.

Juist de eerste behoefte is de behoefte om te overleven. Het is instinctief ingeworteld in alle levende wezens en de middelen, die het ernaar helpen, zoals honger en dorst, worden gegeven aan alle schepselen. Deze worden dan gewoonten, die ingebouwd zijn in alle levende systemen.

Vlagen van de Natuur

De vlagen van de Natuur waren de enige wet,
Kracht worstelde met kracht, maar geen resultaat bleef:
Alleen een onwetende greep en drang werden bereikt
En gevoelens en instincten, die hun eigen bron niet kenden,
Zintuiggenoegens en zintuigpijn, snel gevat, snel verloren,
En de ruwe beweging van onbezonnen levens.

Langzaam beginnen deze vlagen en impulsen van de Natuur, die een blinde wil drijven om te leven, gekristalliseerd te worden als gewoonten en wetten. Mechanische bewegingen van voelen en gewaarwordingen, plezier en pijn beginnen op te komen zonder enige bewuste gedachte.

Het werk om te ontstaan

Het was een vergeefse onnodige wereld,
Waarvan de wil om te zijn slechte en verdrietige resultaten bracht
En betekenisloos lijden en grijs ongemak.

Niets scheen het werk waard om te ontstaan.

Dit vroege begin van het leven zou heel goed verklaard worden als een vergeefse en betekenisloze door een of andere hypothetische getuige, die zich God's Intelligentie afgevraagd zou hebben, die dit spel begon. Wanneer men kijkt naar de armzalige vormen, die blind en mechanisch worstelen om in de leegte te overleven, zou men zichzelf zelfs afgevraagd hebben, of er hoe dan ook enige Intelligentie is, die zich bevindt achter de oorsprong van de schepping. In dit stadium verschijnt het leven als een betekenisloze en chaotische drift van levende materie, dat op de een of andere manier in staat is geweest om zich te vormen in een uitgestrekte enorme leegte.

Slotopmerkingen

Sri Aurobindo openbaart levendig aan ons het vroege begin van het leven, de geboorte of eerder de evolutie van zintuigcontacten, instincten, de ogenschijnlijk onbewuste wil om te leven en te overleven in een mooie, enigmatische gevaarlijke wereld.

God's Grote Doeleinde in Kleine Onbetekenende Dingen, p. 137-138.

Openingsopmerkingen

Deze kleine, ogenschijnlijk onbetekenende wereld van vroege levensvormen bevat een doeleinde van God. Het is de eerste stap, die materie neemt naar een veel grotere klim, die onvermijdelijk haar bestemming is. Het is een kinderstap, maar een aanzienlijke, omdat het een doorkruising is van het grensland tussen de onbezielde en levende materie. Als eenmaal deze moeilijke transitie plaatsvindt, zodat het doet in deze wereld van vroege levende vormen, dan zal de rest van het ontvouwen makkelijker zijn, zagezegd. Als het leven eenmaal vast gevestigd is binnen de materie en zijn wortels neemt, dan is het een kwestie van tijd, voor haar volle opbloeit.

De geest's ontwaakte oog

Maar zijn geest's ontwaakte oog oordeelde zo niet.

Het gewone oog van de mens ziet alleen de oppervlakten van dingen en trekt er haastige conclusies uit. Maar de oppervlakten openbaren de mystieke bron niet en de betekenis en het doeleinde, dat vervuld wordt door het uiterlijke fenomeen.

Een eenzame getuigester

Zoals een eenzame getuigester schijnt
En onafhankelijk brandt, Licht 's eenzame wachter,
In het drijven en gekrioel van een geestloze Nacht,
Als enige enkele denker in een doelloze wereld,
Die wacht op een enorme dageraad van God,
Zag hij de bedoeling in de werken van de Tijd.

Aswapati werpt nu zijn blik diep in deze vage, onzekere wereld. Zijn ziensvisie behoudt het Doeleinde, dat zich vermengt in de stromende stroom van het leven. Zoals een eenzame ster brandt in een verre hemel, terwijl hij wacht op zon om het gehele gebied te verlichten, wacht hij op de supramentale dageraad, die onmiddellijk deze schepping rechtvaardigt en vervult. Hiervoor werd de wereld gemaakt; hier wacht de schepping op.

Een werk werd gedaan

Zelfs in die doelloosheid werd werk verricht,
Zwanger met magische wil en goddelijke verandering. (pag. 138 begint)

Zelfs, als we lijken af te drijven, leidt God ons nog. Een doeleinde wordt gediend, zelfs als we er geen een lijken te vinden. Verborgен voor ons uiterlijke oog is een geheime Intelligentie altijd aan het werk.

De kosmische slang

De eerste kronkelingen van de kosmische Slangenkracht
Ontwonden zich uit de mystieke ringen van Materie's trance;
Hij verhief zijn kop in de warme sfeer van leven.

De kosmische slang is het symbool van de evolutionaire Energie, die de schepping drijft. Het slaapt in de materie, dat de basis is van alle dingen hier. Het ontwaakt langzaam en rijst door het leven en het denkvermogen om uit te reiken naar haar eigen Bron, de Godheid, die slaapt in haar eigen mystiek hart.

Het langzame ontwaken

Hij kon nog niet de Nacht's verstikkende slaap afwerpen
Of vooralsnog denkvermogen's wonderlijke vlekken en strepen dragen,
Zijn met juwelen versierde kap opzetten als kroon van de ziel.
Of rechtop staan in de gloed van geest's zon.

Evolutie is een langzaam en opzettelijk proces. De eerste beroering van het leven midden tussen de wereld van materiële vormen is nog ver van de verschijning van denkvermogen en ziel, die nog moeten komen. Het is, alsof iemand net ontwaakt was uit de slaap en nog de stijfheid voelt en de behoefte om te rusten. Er is nog de zware inertie van de oogleden van het leven.

Troebele gist

Vooralsnog werd alleen verdorvenheid en kracht gezien,
Het heimelijke gekruip van bewustzijn naar licht
Door een vruchtbaar slijm van lust en parasiterend besef,
Onder de lichaam's korst van verdikkend zelf
Een moeizame fervente werking in het duister,
Het troebele gist van Natuur's gepassioneerde veranderingen,
Fermentatie van de ziel's schepping uit slijk.

Zoals een bakker gist gist doet in zijn deeg, zo gebruikt de Meester deze aardse levensvorm van verdorvenheid en kracht als gist om de materie te roeren en het te laten rijzen. Lust en de sterke drang van blinde verlangens, woede en angst beginnen de inertie van de materie te roeren en het de drukken voorbij haar rigide beperkingen en harde grenzen. Geduwd door deze zware ruwe kracht begint de materie te bewegen en kruipen en klimmen en vliegen naar haar verre Lot.

De grijze vermomming

Een hemels proces deed deze grijze vermomming aan,
Een gevallen onwetendheid in haar bedekte nacht
Werkte om haar stomme ongepaste werk te volbrengen,
Een camouflage van Onbewuste's behoefte

Om de glorie van God te bevrijden in Natuur's modder.

Inderdaad is God verborgen in deze modder en slijm van de aardennatuur als een lotuszaad in de slijk, die op zijn uur wacht. Deze ruwheid is ook een masker, een duistere en afschuwelijke vermomming, die God gedragen heeft voor het werk van de ontwakende materie naar haar goddelijke mogelijkheden. Zelfs in de duistere en formidabele Onbewustheid is de Glorie en de grootsheid van God verborgen en het komt langzaam tevoorschijn door het evolutionaire proces, terwijl het de ene na de andere vorm bewoont, totdat de goddelijke vorm op aarde zal verschijnen.

Slotopmerkingen

God is de geheime Waarheid, die de Natuur verbergt achter iedere vorm, hoe afschuwelijke en ruw of lelijk het zou kunnen lijken voor de onwetende ogen. We moeten de schepping zien met Aswapati's ogen, die ontwaakt zijn voor de verborgen majesteit en pracht van God. Tot dan moeten we het zien met het oog van geloof, dat God overal is en aan het werk in de diepten van alle dingen voor Zijn enorme doeleinde, dat nu verborgen is in onze onwetendheid.

De Goddelijke Aanwezigheid in Alle Dingen, p. 138-139.

Openingsopmerkingen

De Goddelijke Aanwezigheid is overal en in alle dingen. Er is niets te klein of gering, dat niet Zijn onberekenbare doeleinde kan dienen. Zelfs in deze wereld van nevel en mist kon zijn zienersvisie doordringen en de Goddelijke Aanwezigheid zien en het grote doeleinde achter alles.

Geheimen van de veranderende stroom

Zijn zicht, spiritueel in belichaamde hemelbollen,
Kon door de grijze fosforescerende waas heendringen
En de geheimen scannen van de veranderlijke stroom,
Die deze stomme en solide cellen bezielt
En het denken en verlangen van het vlees leidt
En de scherpe wellust en honger van zijn begeerte.

Aswapati, de ziener-yogi, is in staat om de occulte fontein van het leven te doordringen, die naar voren springt in de materie en het levend maakt met lust en honger en verlangen en liefde.

De miraculeuze fontein

Ook dit spoorde hij na langs haar verborgen stroom
En ging haar handelingen na tot aan een miraculeuze bron.

Terwijl hij het verdere eind naspoort van de stroom van het leven, ontdekt hij, hoe alles voortkomt uit dezelfde Ene Bron, die de gever is van alle leven en juist de oorsprong en fontein van de hele schepping.

Een mystieke Aanwezigheid

Een mystieke Aanwezigheid, die niemand kan peilen, noch beheersen,
De Schepper van dit spel van straal en schaduw
In dit zoete en bittere paradoxale leven,
Vraagt van het lichaam de ziel's intimiteiten
En verbindt door een snelle vibratie van een zenuw
Zijn mechanische slagen met licht en liefde.

Zelfs dit gevallen leven, deze stomme en stille organismen, die mechanisch lijken te leven en ademen, zijn verbonden met de Goddelijke Aanwezigheid in de schepping door een vonk van goddelijkheid, die de ziel wordt genoemd. Dit hele spel van Licht en Duisternis van bewustzijn en een schijnbare onbewustheid zijn nog verbonden

met een geheime Eenheid, waaruit alles tevoorschijn komt, waarin alles bevat is en waarnaar alles stroomt als een rivier naar de zee.

Een slaapwandeland getij

Zij sommeert de geest's slapende herinneringen
Omhoog vanuit de onderbewuste diepten onder Tijd's schuim;
Vergeetachtig van hun vlam van gelukkige waarheid, (pag. 139 begint)
Terwijl zij arriveren met vermoeide ogen, die nauwelijks zien,
Komen zij vermomd als gevoelens en verlangens,
Als onkruid, dat enige tijd aan de oppervlakte drijft
En stijgt en daalt op een slaapwandeland getij.

Het leven wordt grotendeels bestuurd door onderbewuste krachten, die in slaap liggen in de verborgen vouwen van de Tijd. Zij rijzen op en nemen vormen en gedaanten aan en handelen op de zenuw en de cel. Toch is het onbewuste zelf maar een slaap van de Heer, in wiens gesloten ogen verborgen dromen zijn van de toekomst, die roeren in onze diepten en bewustzijn ontwakken. Wat we onderbewustzijn noemen, is de eerste stap naar het ontwaken van bewustzijn in de schepping.

Hemelwaarheid broedt in leven's diepten

Hoe onzuiver, geworden haar gedragingen ook zijn,
Altijd broedt er een hemelwaarheid in leven's diepten;
In haar meest obscure leden brandt dat vuur.

Zelfs onze meest obscure en gedegradeerde bewegingen zijn nog vervormde en beperkte uitdrukkingen van een geheime Waarheid, die resideert in Natuur's diepten. Het vuur, dat brandt aan de apex van de werelden, is ook daar in de diepten van de wereld, terwijl het er in de behoefte en drang ontwaakt om te leven en lief te hebben en te streven naar Licht en Schoonheid en Zaligheid.

God's verrukking

Een aanraking van God's verrukking in schepping's handelingen,
Een verloren herinnering van gelukzaligheid
Schuilt nog in de stomme wortels van dood en geboorte,
De wereld's zinloze schoonheid spiegelt God's heerlijkheid.

Die verrukking's glimlach is overal geheim;
Het stroomt in wind's adem, in boom's sap,
Zijn getinte grootsheid bloeit in bladeren en bloemen.

Een geheime zaligheid is daar aan de wortels van het leven. Zelfs in 'onbezielde' materie wacht het om geboren te worden en kan gevoeld worden in de steen en de rivier en de sterren en de verscheidene vormen en gedaanten. Leven is eenvoudig

haar eerste uitbraak, die de schepping vult met de impuls en het besef van vreugde. Die geheime verrukking van God brandt in verre sterren, glimlacht in de bloemen, stroomt in het sap van het leven. Inderdaad spiegelt de hele schepping God's heerlijkheid, beperkt door de vorm en de instrumenten, waardoor het uitgedrukt wordt.

Slotopmerkingen

Dit is het eerste, dat we moeten herinneren, dat het Goddelijke overal is en in alle dingen. De verschijningen van het leven misleiden ons vaak en de geringste elementen dragen in hun kern de diepe mogelijkheid en aanwezigheid van Licht en Liefde en Hoop en vreugde.

De Verschijning van het Leven, p. 139-140.

Openingsopmerkingen

Het Leven verschijnt met moeite in de materie. Het neemt een lange tijd voor het zich tot stand kan brengen op een materiële basis. Maar zo gauw als de zwijm gebroken is, begint het leven te klimmen door de verscheidene graden en talloze vormen en soorten en geslachten en families van levende organismen beginnen de aarde te bevolken.

Breken door de dommeling van materie's slaap

Toen leven door haar halve dommeling in de plant brak,
Die voelt en lijdt, maar niet kan bewegen of schreeuwen,
Maakte zij in beest en gevleugelde vogel en de denkende mens
Het ritme van hart's slag tot zijn muziek's maat;
Zij dwong de onbewuste weefsels om te ontwaken
En om geluk te vragen en de pijn te verdienen
En te huiveren van plezier en gelach van kortstondige heerlijkheid,
En te sidderen van pijn en te smachten naar extase.

Materie is inert, Het Leven is erin gevangen gezet en wacht op haar uur om te verschijnen. In planten ontwaakt het als gewaarwordingen, maar nog niet de concrete uitdrukking. Zintuigen en gewaarwordingen komen eerst tot leven. Het is als uitreiken naar de wereld en erdoor naar de Schepper. Vervolgens begint het zich te kristalliseren rond een centrum in het dierlijke soort. De behoefte aan lucht en licht en regen, die we vinden in planten, verandert in een verlangen naar vreugde en kennis en liefde. Maar, omdat het nog ver is van de bedoelde perfectie, ervaart het alleen een beperkte en momentane, een onvolmaakte glimp ervan, een gedegradeerde versie, zogezegd, door plezier en opwinding. De beperking maakt het gewaar van wat er nog ontbreekt, dat leidt naar her tegengestelde besef van lijden en pijn. Aldus wordt de ervaring geboren van dualiteit en leven en levende wezens slingeren tussen plezier en pijn, vreugde en lijden.

Het ziel's verlangen

Imperatief, stemloos, slecht begrepen,
Te ver van het licht, te dicht bij wezen's kern,
Vreemd geboren in de Tijd uit eeuwige Zaligheid,
Drukt het op hart's kern en trillende zenuw;
Zijn scherpe zelfzoeken verscheurt ons bewustzijn;
Onze pijn en plezier hebben die steek als oorzaak:
Daarmee bezielde, maar blind voor zijn ware vreugde
Springt ziel's verlangen af op voorbijgaande dingen.

Omgeven door duisternis en de dichte sluier van Onwetendheid, is haar zoeken nog vaag. Daarbij springt het, terwijl het werkt onder de betovering van onbewustheid en onwetendheid, naar overgankelijke dingen op zoek naar een altijd ontwijkend geluk. In ruil vindt het, nadat de korte vreugde voorbij is, tranen en pijn. Deze dienen ook een doeleinde en creëren door hun intensiteit een kloof en scheuren de dichte bedekking, terwijl het bewustzijn ontwaakt in dingen, die inert zijn en in slaap. Dit gaat door, totdat het leven en de levende wezens zich realiseren, dat zij zoeken naar de eeuwige Zaligheid, en dat is niet iets vanbuiten, maar dat het altijd diep in zichzelf gedragen heeft dichtbij onze wezen's kern.

Natuur's hunkering

De hele Natuur's hunkerende drive, die niemand kan weerstaan,
Komt omhoog stromen door het bloed en versneld besef;
Een extase van het oneindige is haar oorzaak.

Verlangen is uiteindelijk een vervorming in onze toestand van onwetendheid voor het zoeken naar Heerlijkheid. Het is Zaligheid, waaruit leven en schepping tevoorschijn gekomen zijn en het is alleen natuurlijk, dat zij verlangen naar deze zaligheid. Toch verandert, omdat zij nog niet weten, waar en hoe het te vinden, de oneindige zaligheid in de eindige vorm naar eindige verlangens.

De diepe behoefte aan vreugde

Het verandert in ons in eindige liefdes en lusten,
De wil om te veroveren en te hebben, te pakken en te houden,
Om leven's ruimte en gebied en plezier's bereik te vergroten, (pag. 140 begint)
Om te strijden, te overwinnen en zich eigen te maken,
De hoop om zijn eigen vreugde te mengen met die van anderen,
Een hunkering om te bezitten en in bezit te zijn,
Om te genieten en te worden genoten, om te voelen, te leven.

Lust, ambitie, de wil om onze bezittingen uit te breiden en te vergroten, om anderen een met ons te maken, om te geven en te nemen en alle verscheidene middelen, waardoor we proberen om vreugde te vinden, zijn in feite bewegingen van onwetendheid en toch is er achter hen een waarheid, een Waarheid, die resideert in de kern van het leven zelf. Het is de waarheid van de ziel, de waarheid van de Geest, waarvan juist de natuur zaligheid is en waar het leven uit tevoorschijn gekomen is voor het aardse spel.

Slotopmerkingen

Leven's zoeken in haar obscuriteit heeft de evolutie tot dusver geleid. Het is geleid door verlangen, dat een constructie is van onwetendheid, een tactische zet, die door de natuur gebruikt wordt om het leven naar haar ware doel te drijven. Deze onbewuste strevingen en wensen en worstelingen moeten veranderen in een

bewuste aspiratie naar het Ware en het Eeuwige, want alleen dan kan het leven de oneindige Zaligheid vinden, waarnaar het werkelijk op zoek is.

De Eerste Poging om te Leven, p. 140.

Openingsopmerkingen

De verschijning van het leven in de materie was de eerste momentane stap, die aarde's lot verzegelde, zogezegd. Anders dan de materie is het leven een zelf-kopiërend open systeem en vandaar is de evolutie onvermijdelijk. En toch lijken de eerste paar stappen van het leven voor ons oppervlaktebewustzijn zo betekenisloos. Het is als een spoor van verdwijnende flikkerende glinsteringen midden tussen de heerschappij van opperste duisternis.

Vroege korte poging

Hier was zijn vroege korte poging om te bestaan,
Zijn snelle einde van vluchtig genot,
Waarvan het stempel van mislukking al het onwetende leven achtervolgt.

De eerste poging van het leven om zichzelf in de materie te vestigen zou er bijna uitzien als een mislukking. Er is bijna niets erin, behalve een geheime wil-om-te-leven, die spoedige ineen valt, gegrepen door de Dood. Ofschoon de evolutie ons veel verder heeft gebracht, schuilt de toestand het bewustzijn, dat het leven heeft ervaren, de worsteling om te verschijnen en zichzelf te vestigen, nog in het onderaardse gebied van ons wezen en kwelt ons leven.

Gewoonte aan de cellen

Terwijl het nog altijd zijn gewoonte aan de cellen oplegt,
Jaagt het fantoom van een duister en kwaadaardig begin
Spookachtig alles na, wat we dromen en doen.

Omdat het leven ontwikkeld is onder grote weerstand en worsteling, continueren de cellen om haar indruk te dragen als herinnering. Zij geloven spontaan, dat het leven en alle groei noodzakelijkerwijze pijnlijk moeten zijn en wantrouwen Genade en de mogelijkheid van een snelle en wonderbaarlijke bloei. Hun eerste respons op evolutionaire uitdagingen is, dat het niet mogelijk is.

Wortels van de wil

Ofschoon er op aarde ferm gevestigde levens bestaan,
Een werking van gewoonte of een besef van wet,
Een gestage herhaling in de stroom,
Zijn toch de wortels van de wil altijd hetzelfde;
Deze passies zijn de substantie, waarvan we gemaakt zijn.

Aan de oppervlakte is alles, wat verschijnt, een vaste wet en proces, een gewoontebeweging; een reflex van gewaarwording en actie in de cellen, het andere

is het mysterie, dat schuilt in haar wortels. Het eerste avontuur van het leven op aarde, haar eerste gewaagde stap, het gevaar en de charme, de passie en de worsteling om te verschijnen, de wil-om-te-leven en in een wereld te zijn van ontkenning en dood gaat door om als een sap te stromen in alle levende vormen vanaf juist de wortels van het leven. Het roept nog steeds om bevrijding; het voelt nog het gevaar en dreigt in slaap te slippen.

De roep van het leven

Dit was de eerste roep van de ontwakende wereld.

De eerste stappen van het leven en haar immense worsteling in een donkere en gevaarlijke wereld bestaan nog binnen onze cellen.

Klampt en beperkt

Het klampt zich nog om ons heen en beperkt de god.

Dit dreigt ons terug te trekken naar de oorspronkelijke toestand van het leven. Het trekt ons bewustzijn terug van een of andere godgelijke opstijging naar de voorbije stadia van de evolutie.

Het fontein van het leven

Zelfs, wanneer de rede geboren is en de ziel vorm aanneemt,
In beest en reptiel en in de denkende mens,
Duurt het voort en is het fontein van heel hun leven.

Dit primitieve vroege stadium van het leven, dat uitgedrukt is in vroege vormen, gaat door met vertoeven in het dier, de vogel en het beest en de mens, terwijl het onze rede overschaduwet en aan onze ziel's vooruitgang weerstand biedt.

Ook dit was nodig

Ook dit was nodig, opdat adem en leven mochten bestaan.

Toch heeft dit ook zijn nuttigheid en dient een doeleinde in het grote schema van dingen.

Redding uit de gevangenis

De geest in een oneindige onwetende wereld
Moet zo zijn gevangen bewustzijn redden
In kleine stralen op trillende punten naar buiten gedreven
Vanuit de Onbewuste's verzegelde oneindigheid.

Deze rondhangende schaduw van voorbije stadia van evolutie maakt aan de ene kant van de evolutie een langzaam proces, doch aan de andere kant verzekert het, dat niets weggelaten wordt en alle mogelijkheden, die in een zaad verwickeld zijn, langzaam tevoorschijn komen uit de Onbewustheid, die hen in een donkere Oneindigheid houdt.

Een grip van lagere kracht

Dan verzamelt het geleidelijk massa, kijkt op naar het Licht.

Deze Natuur leeft gebonden aan haar oorsprong,
Een grip van lagere kracht ligt nog op haar;
Uit onbewuste diepten springen haar instincten op;
Een buur is haar leven van het ziellose Niets.

Het proces is langzaam, omdat de Onbewustheid doorgaat om de diepere mogelijkheden van het leven terug te houden in haar donkere vouwen van de Nacht. Het voorkomt onze vooruitgang en biedt er weerstand aan bij ieder stap van de lange en kronkelige reis. In het proces is er geen abrupte onderbreking tussen de ene vorm en de andere, geen plotselinge afwijkingen, maar een langzame, maar vollediger transitie.

De wet van een onwetende wereld

Onder deze wet werd een onwetende wereld gemaakt.

Aldus blijven de evolutie en vooruitgang, groei en ontwikkeling, een eeuwigdurende worsteling tegen een of andere geheime weerstand en een tegenwerkende wil. Deze worsteling en strijd tussen de krachten van evolutie en de krachten van desintegratie is juist de wet van deze onwetende wereld.

Slotopmerkingen

Aldus wordt ons de moeilijkheid en het gevaar geopenbaard en toch de onvermijdelijkheid van de evolutie en de Wijsheid, die alles gebruikt, zelfs onze weerstand, voor een grotere perfectie.

De Goddelijke Strategie, p. 140-141.

Openingsopmerkingen

Er is een doel in dit langzame en random begin. Er is een reden, waarom de ziel eeuwigdurend gebonden is aan de schepping en haar lot. Het is geen toeval, maar een keuze, geen doelloos spel, maar een bewuste Wil, die de schepping is ingegaan.

Het Goddelijke Offer

In het enigma van de verduisterde Uitgestrektheden
In de passie en zelfverlies van het Oneindige,
Toen alles was ondergedompeld in de ontkennende Leegte,
Zou de Niet-Wezen's nacht nooit gered zijn,
Als het Wezen niet in de duisternis was gedoken, (pag. 141 begint)
Zijn drievoudig kruis met zich meedragend.

De schepping is het zelf-verlies van het Goddelijke. Hij heeft zich ondergedompeld in deze duistere en pijnlijke wereld en draagt haar last op Zijn schouders als een kruis. Hij is de duistere gebieden van de Natuur binnengegaan, zodat dit ook kan ontwaken naar het Licht. Hij heeft de hele kosmische puzzel in elkaar gezet en alleen Hij is er om het op te lossen. Het is deze daad van zelf-verlies van het Ene Oneindige om zo de schepping te verlossen, waarover gesproken wordt als het grote offer van het Goddelijke Wezen.

De hemel omlaag brengen op aarde

In wereldtijd de tijdloze waarheid oproepend,
Kan geluk, veranderd in verdriet, kennis onwetend gemaakt,
God's kracht veranderd in een kind's hulpeloosheid,
Door hun opoffering de hemel omlaag brengen.

Dit wordt bedoeld met het naar beneden brengen van het koninkrijk van de Hemel of anders het huwen van Hemel en Aarde door hen gelijk en een te maken. Deze onderdompeling van de goddelijkheid in de donkere gebieden van de natuur betekende in het begin Zijn goddelijkheid verliezen. Door dit offer veranderden de Goddelijke Zaligheid, het Goddelijk Bewustzijn, het Goddelijk Vermogen en de Waarheid in juist hun tegengestelde. Het werd bedekt met de donkerte en onbewustheid van het gebied, waar Het inging. Maar alleen zo kon de verandering, die gewild was, bereikt worden. Door de Goddelijke toestemmingen, die aan de materie gebonden worden, kan de materie ook hopen om op een dag vergoddelijkt te worden.

De contradictie van het leven

Een contradictie heeft de basis van het leven gefundeerd:
Het eeuwige, de goddelijke Werkelijkheid
Heeft tegenover zijn eigen tegendeel gestaan;
Het Wezen werd de Leegte en Bewustzijnskracht,
Onwetendheid en gang van een blinde energie
En Extase nam het beeld van wereldpijn.

Aldus zien we de contradictie binnen het leven. Aan de ene kant zoekt het naar zaligheid, maar vindt zich omgeven in een wereld van pijn. Zoekend naar Wijsheid en Licht ontdekt het haar eigen onwetendheid en donkerte. Het is, alsof het leven gebouwd was uit gepaarde tegengestelden met Waarheid en valsheid, Vreugde en verdriet, die arm in arm samenwoonden.

Mysterieuze wet

In een mysterieuze dispensatie's wet
Beraamde een Wijsheid, die haar veraf gelegen doeleinden voorbereidt,
Om zo haar langzame eonische spel te beginnen.

Zo begint het spel met opponenten en tegenwerkende krachten, die tegenover elkaar staan op ieder gebied en in iedere vorm van het leven. Het maakt de voortgang langzaam en de evolutie een moeilijk en gecompliceerd proces. Toch is er een Wijsheid, die werkt in het hart van de schepping, die het zo verordend heeft, een langzame en moeilijke start, maar met verreikende resultaten. Het is, alsof de uitdaging van de tegengestelde krachten het eindresultaat veel vollediger en volmaakt zal maken en rijk aan detail en diversiteit.

Zelf-geboren tweeling

Een geblinddoekte zoektocht en worsteling en tastende omhelzing
Van een half geziene Natuur en een verborgen Ziel,
Een spel van verstoppertje in schemerige ruimtes,
Een spel van liefde en haat en vrees en hoop
Zet in de kwekerij van het denkvermogen
Zijn moeizame en zware stoeipartij voort van zelf-geboren tweeling.

Deze tegengestelde paren worden samen geboren, uit dezelfde fundamentele Werkelijkheid. Er is maar Een Werkelijkheid, die zich als twee manifesteert, de Ziel en de Natuur, die elkaar zoeken en toch heimelijk getrouwd zijn en verbonden, terwijl zij door hun wederzijdse worsteling en omarming de tegenwerkende wereldstromen creëren voor evolutionaire doeleinden.

De verwachte omarming

Uiteindelijk kan de worstelende Energie tevoorschijn komen
En het stemloze Wezen ontmoeten in wijdere velden;
Dan kunnen zij zien en spreken en dan kunnen, borst aan borst,
In een groter bewustzijn, een helderder licht,
De Twee elkaar omarmen en strijden en ieder de ander kennen
En nu dichterbij het speekameraad's gezicht gadeslaan.

Uiteindelijk omarmen de twee elkaar, Materie en Geest, en worden bewust van elkaar. Het lange wachten is eindelijk voorbij en een groter bewustzijn komt tevoorschijn en daagt over de donkere materiële gebieden van het leven. In dat grotere bewustzijn groeit ons begrip en we eisen de goddelijkheid weer op, die we verloren lijken te hebben. Dan horen we het geheime Minnaar's leven en alles wordt mooi en zaligvol en kalm en vrij.

Kinderlijk roeren

Zelfs in deze vormloze kronkelingen kon hij
Materie's respons voelen op een kinderlijk roeren van de ziel.

Wanneer onze ogen zo geopend worden, dan beginnen we de Wijsheid te zien, die werkt in het hart van de schepping. We zien de eerste vonk en de beroering van de ziel, zelfs in dit obscure begin.

Raadsel van God

In de Natuur zag hij de machtige Geest verborgen,
Sloeg de broze geboorte gade van een enorme Kracht,
Volgde het raadsel van Godheid's tentatieve tempo,
Hoorde de zwakke ritmes van een grote ongebooren Muze.

Dan begrijpen we het raadsel van God, die tegengestelden gebruikt voor onze groei, ons leven uitdaagt met worsteling en pijn en val, zodat Zijn Kracht tevoorschijn zou kunnen komen in onze ziel. De onenigheden van het leven bereiden ons voor op de ultieme harmonieuze melodieën. Zodanig is het spel en het raadsel van God, dat Aswapati ontdekt heeft.

Slotopmerkingen

Daarom is ons leven een constante worsteling tussen het Licht en de duisternis, Waarheid en valsheid, Vreugde en verdriet, Liefde en haat. Toch, zoals Sri Aurobindo ons herhaaldelijk verzekert, is aan het eind victorie zeker, omdat er achter alles een opzettelijke en bewuste hand is van de Goddelijke Wijsheid en Vermogen is, dat slapeloos werkt in het hart van de schepping om ieder element te leiden naar het Licht en de waarheid en de Kracht en de Zaligheid van het Goddelijke.

Het Dierlijke Koninkrijk, p. 141-142.

Openingsopmerkingen

Na de geprolongeerde vroege experimenten met eenvoudige levende vormen begon de Natuur met het creëren of eerder ontwikkelen van steeds complexere vormen. Deze dierlijke vormen hadden niet alleen materie en leven, maar ook een vroeg rudimentair denkvermogen, dat in dienst was van de impuls om te leven.

Denkend besef

Dan kwam een vuriger adem van ontwakend Leven,
En daar verrees uit de schemerige afgrond van dingen
De vreemde scheppingen van een denkend besef, (pag. 142 begint)
Bestaansvormen, half werkelijk en half een droom.

Denken begon te stromen door het primitieve besef. Het was nog geen bewust denken, dat gevormd werd door zelf-reflectie. Het was eerder instinctief, overgeleverd aan de onmiddellijke zintuig-ervaring, gedreven door de zintuigen.

Blinde wil

Er was daar een leven, dat niet hoopte te overleven:
Wezens werden geboren, die zonder spoor vergingen,
Gebeurtenissen, die een vormloos drama's leden waren
En daden, gedreven door een blinde schepsel wil.

Dit leven werd hoofdzakelijk gedreven door een blinde mechanische wil, die erin gebouwd werd als instinct. Deze lagere en primitieve dierlijke vormen hadden noch hoop, noch enige andere emoties, die de hogere dierlijke vormen karakteriseren. Zij kwamen gedurende een tijd tot bestaan en verdwenen toen eenvoudig zonder een spoor achter te laten.

Stemmingen van het leven

Een zoekend Vermogen vond zijn weg naar de vorm,
Patronen werden gebouwd van liefde en vreugde en pijn
En symbolische beelden voor de stemmingen van het Leven.

Hier zou men de vroege beroeringen kunnen zien, van wat uiteindelijk zal ontwikkelen in verscheidene types emoties, die het drama van het leven samenstellen. Hier begon het haar eerste uitdrukkingen door symbolische bewegingen, zelfs ofschoon er bijna geen ervaring van was.

Dierlijk hedonisme

Een insect hedonisme fladderde en krioelde
En koesterde zich in een zonverlichte Natuur's oppervlakte trillen,
En draken verrukkingen, python doodsangsten
Kropen door moeras en likten de zon.

Dit vroege dierlijke leven was een leven van instinctief plezier en pijn. Het wentelde in de modder en ontving haar warmte van de bodem en het moeras.

Dwergbrein

Enorme gewapende machten schokten een broze sidderende grond,
Grote krachtige wezens met een dwergbrein,
En pygmeestammen drongen hun kleine levensdrift op.

Enorme en gevaarlijke schepselen schudden de aarde met hun trappelende gewicht. Toch was hun brein klein. Dit betekende een massieve vitale kracht tot beschikking van eerder loutere kracht van instinct dan denken en gevoelens, die het een beetje neigen te temmen en temperen. Niet alleen de dierlijke soort, maar deze laag breidde zich uit in de vroege mensheid, die dicht bij het dierlijke leven stond, met kleine doelen, die hoofdzakelijk gecentreerd waren rond overlevingsbehoeften met een klein beetje gedachten en gevoelens.

Een vroege primitieve mensheid

In een dwergmodel van het mensdom
Lanceerde de Natuur nu de extreme ervaring
En meesterzet van haar ontwerp's gril,
Het lumineuze resultaat van haar half bewuste klim
Op treden tussen haar verhevenheden en grotesken
Naar massieve vanuit oneindig kleine vormen,
Naar een subtiele balans van lichaam en ziel,
Naar een orde van intelligente kleinheid.

Dit vroege tribale leven was veel gebouwd op het dierlijke patroon van het leven. Toch zou deze vroege mensheid het prototype worden van het latere menselijke ras met haar zielmomenten en hoge aspiraties. Deze halfbewuste dwerg-mensheid, --- dwergachtig, mogelijk fysiek, zowel als psychologisch, werd als een verbindingssoort gemaakt, die uiteindelijk zou ontwikkelen in het volle menselijke type met gedachten en gevoelens en de spirituele impuls, die het eerder definieerde dan hoofdzakelijk lichamelijke behoeften. Nogal wat zodanige sub-soorten zullen komen tussen de eerste mensachtigen en de moderne mensen door de progressieve groei van de intelligentie en de verschijning van een nieuwe menselijke orde, die de dierlijke wereld vervangt.

Het koninkrijk van het dierlijke zelf

Rondom hem heen in moment's slagen van de Tijd
Verrees het koninkrijk van het dierlijke zelf,
Waar daad alles is en het denkvermogen nog half geboren
En het hart gehoorzaamt aan een stomme ongeziene controle.

Aldus verrees het vroege dierlijke leven, waar er geen zelf-reflectie is, noch enige rijkdom van emoties. Het was een onbewust soort leven, mechanisch zogezegd, gedreven door een instinct en een blinde wil-om-te-leven. Het leefde van moment tot moment en dacht niet aan grotere verafgelegen doeleinden.

Slotopmerkingen

Aldus zag de aarde de verschijning van vroeg dierlijk leven met een klein en dwergachtig denkvermogen, dat gedreven werd door zintuiglijke stimulus. De hogere mentale faculteiten, de diepere menselijke emoties waren nog in slaap.

Het Dierlijke Experiment, p. 142-143.

Openingsopmerkingen

Zoals een wetenschapper verscheidene experimenten uitvoert, voordat hij het uiteindelijke product lanceert, zo brengt ook de Natuur eerst het dierlijke leven naar voren, voordat zij zich waagt aan de mens.

Bewuste schepselen

Met de Kracht, die werkt bij het licht van de Onwetendheid
Begon haar dierlijke experiment,
Terwijl zij met bewuste wezens haar wereldschema bevolkte;
Maar alleen voor het uiterlijke waren zij levend,
Zij antwoordden alleen op aanrakingen en oppervlakten
En op de prikkel van behoefte, die hun levens aandreef.

Dieren zijn zeker bewuster dan het insect en het plantenleven, toch is dit bewustzijn grotendeels naar buiten gericht. Het dierlijke leven is gewaar van haar onmiddellijke omgeving en het buitenwaartse gebied. Het heeft nog niet de capaciteit van de blik naar binnen te keren, zoals de mens kan. Het is een ondergedompeld leven in de duisternis, dat hoofdzakelijk bewogen wordt door zintuiglijke aanrakingen en overlevingsbehoeften.

De ziel vanbinnen niet kennen

Een lichaam, dat haar eigen ziel vanbinnen niet kende,
Leefde daar en verlangde, had woede en vreugde en verdriet;
Een denkvermogen was daar, dat de feitelijke wereld ontmoette, (pag.
143 begint)

Alsof een vreemdeling of een vijand aan zijn deur:
Zijn gedachten werden gekneed door de schokken van gevoel;
Het vatte niet de geest in de vorm,
Het ging niet naar binnen in het hart van wat hij zag;
Het zocht niet naar het vermogen achter de daad,
Het bestuurde niet het verborgen motief in dingen,
Noch streefde het de betekenis van alles te vinden.

We kunnen goed zeggen, dat het teken van een ontwikkelende mensheid het gewaarzijn is, hoe ver ook, van de ziel vanbinnen. Zonder deze intuïtie leeft men min of meer een dierlijk bestaan, dat gebonden is aan de zintuigen en gedreven door lust en angst en vreugde en verdriet. Het besef van een groter Vermogen achter de schepping ontbreekt. Noch is dit leven bezig om de diepere wetten en de betekenis van het bestaan te bestuderen en te begrijpen.

Een dier-mensheid

Wezens waren daar, die een menselijke vorm droegen;
Zij leefden geabsorbeerd in de passie van de scene,
Maar wisten niet wie zij waren of waarvoor zij leefden:
Tevreden om adem te halen, te voelen, waar te nemen, te handelen,
Had Leven voor hen geen ander doel dan Natuur's vreugde
En de stimulus en heerlijkheid van uiterlijke dingen;
Geïdentificeerd met de geest's buitenwaartse schil
Werkten zij voor de lichaam's behoeften, zij snakten niet meer.

Deze vroege mensheid was dichterbij de dierlijke soort. Het had een rudimentair denkvermogen, zoals het dier. Het leefde geabsorbeerd in de oppervlakte-gebeurtenissen en de uiterlijke omstandigheden zonder zorg voor of het zoeken naar iets diepers of hogers dan aansporing van het moment en de voorbijkomende impuls. Alles, wat zij in het leven zochten, waren voorbijgaande pleziertjes en vergankelijke opwindingen van het vlees. De lichaam's wensen waren alles, terwijl de geest vanbinnen ongezocht, onbekend bleef.

Slotopmerkingen

Sri Aurobindo trekt hier een parallel tussen het dierlijke leven en het leven van de primitieve mensheid, die grotendeels gedreven wordt door dierlijke impulsen. Het is een leven, dat gedreven wordt door externe stimulans en instinctieve impuls. Zelfreflectie, zelfkennis, zelfgewaarzijn zijn er nog niet.

Een Primitieve Mensheid, p. 143-144.

Openingsopmerkingen

Een primitieve mensheid is er niet een, die onderwijs mist of rijkdom en kledingbesef. Het wordt eerder gekarakteriseerd door een afwezigheid van een inwaartse blik. Het is geheel in beslag genomen door uiterlijke dingen en is nogal dood voor de diepere waarheden vanbinnen.

De gesluisde toeschouwer

De gesluisde toeschouwer, die vanuit hun diepten kijkt,
Vestigde zijn binnenwaartse oog niet op zichzelf,
Noch keerde om om de schrijver van het plot te vinden,
Hij zag alleen het drama en het toneel.

De ziel is bedekt met dichte sluiers van Onwetendheid, meer als een vonk dan als een vlam. Het denkvermogen zelf is als een domme en stomme getuige van een uiterlijk gebied en een onwetende natuur's daden. Het moet nog ontwaken en naar binnen keren en zoeken en kijken naar diepere oorzaken, naar God en het Licht van de ziel, alles, wat een ontwikkelende mensheid karakteriseert.

Onwetende ogen

Er was geen broedende stress van dieper besef,
De last van reflectie was niet geboren:
Het denkvermogen keek naar de Natuur met onwetende ogen,
Aanbad haar zegeningen en vreesde haar monsterlijke slagen.

In haar vroege stadium is er ook een religie, maar het is voor het grootste deel aanbedding van Natuurkrachten, hoofdzakelijk gedreven door beloning en angst. De buitenwaartse, materiële Natuur wordt beschouwd als het allerhoogste Vermogen of God. Er is geen diepere reflectie om de Meester en Heer van de Natuur te vinden.

Afwezigheid van dieper zoeken

Hij stond niet stil bij de magie van haar wetten,
Hij dorstte niet naar de geheime bronnen van de Waarheid,
Maar maakte een register van samenpakkende feiten
En reeg gewaarwordingen aan een levendige draad:
Hij jaagde en vluchtte en snoof de winden,
Of luierde inert in de zonneschijn en in zwoele lucht:
Hij zocht de boeiende contacten van de wereld,
Maar alleen om het oppervlakkige zintuig te voeden met zaligheid.

Er is geen dieper zoeken voor deze primitieve mensheid. Het leeft voor voedsel en beschutting en de momentane pleziertjes van het lichaam. Haar kennis is hoofdzakelijk een collectie van buitenwaartse 'feiten,' zoals gepresenteerd voor de zintuigen. Het ontmoette het uiterlijke lichaam van de wereld, maar niet haar ziel, noch haar intrinsieke besef, kende niet haar wetten, noch onderzocht haar diepere waarheden, die verborgen zijn achter de verschijningen en de oppervlakten van het leven.

De aanraking missen van de ziel

Deze voelden leven's huiver in de buitenwaartse aanraking,
Zij konden achter de aanraking de ziel niet voelen.

Zij antwoordden alleen op externe contacten De zielsaanraking, dat ons ontwaakt en ons het besef van schoonheid en waarheid en goddelijkheid breng, ontbrak daar. Het was een ruw type, zagezegd.

Om te genieten en te overleven

Om hun vorm van zelf te bewaken voor Natuur's kwaad,
Om te genieten en te overleven was heel hun zorg.

Het leefde alleen voor voorbijgaande vreugdes en om te overleven in een wereld, die waargenomen werd als bedreigend en gevaarlijk voor haar nauwe zelfbeschouwing.

Het kleine zelf

De nauwe horizon van hun dagen was gevuld (pag. 144 begint)
Met dingen en schepselen, die konden helpen en kwetsen:
De wereld's waarden hingen af van hun kleine zelf.

Het was een wereld van zelfzuchtige interesses, waar iemand's eigen voordeel en schade het meeste telde en hun bewustzijn was beperkt tot diegenen, die hun persoonlijke interesse zou helpen of schaden.

Kleine levens

Afgezonderd, bekrompen in het uitgestrekte onbekende,
Om hun kleine levens te redden van de omringende Dood
Maakten zij een heel kleine cirkel van verdediging
Tegen de belegering van het enorme universum:
Zij aasden op de wereld en waren haar aas.
Maar droomden nooit om te overwinnen en vrij te zijn.

Hun besef van eenheid was ook uitwendig, een groep mensen, die hun nauwe zelfzuchtige interesses bewaken. Zo alleen voelden zij zich veilig, geïsoleerd van de rest van het universum in hun grenzen van samenzijn en hun kleine comfort zones

van het leven. Zoals gevangenen leven in een gevangenis, zo leefden zij ook binnen een kleine en nauwe psychologische ruimte, waar het enige, dat telde, de Wet van de jungle was, dat is te zeggen, om zich te voeden of hun voedsel te worden.

Gewoonte en Traditie

Het Wereldvermogen's hints en ferme taboes gehoorzaamend,
Ontrokken zij een schamel deel aan haar rijke voorraad;
Er was geen bewuste code en geen levensplan:
De patronen van denken van een kleine groep
Vestigde een traditioneel gedrag's wet.

Door hier en daar schaarse aanwijzingen en onvolmaakte glimpen op te pikken, vormden zij een of andere wet, die een traditie werd, onderhouden door het blind volgen van een niet denkende mensheid. Het gedrag en zelfs gedachten werden gefixeerd om aan de geloven van de groep te voordoen, dat alle twijfel buitensluit en de queeste voor Licht en Waarheid en Vrijheid en God.

Slotopmerkingen

Sri Aurobindo beschrijft in zijn mooie en onnavolgbare manier deze primitieve mensheid, die nog steeds doorgaat om te bestaan en toch onherkend gaat, omdat het heeft geleerd om zichzelf te verbergen in de mantel of de jurk en een groep gedragingen, die alleen eerder haar overleving verzekert en versterkt dan enige diepere zoektocht.

Een Titanisch Ras, p. 144.

Openingsopmerkingen

De ziel is er in ieder schepsel, maar in de vroege mensheid is het, zoals in haar onmiddellijke voorouders, alleen een kleine vonk, die diep begraven is binnen de dichte ringen van de Materie. Wat vaak genoemd wordt als de ziel door deze laag van de mensheid, is over het algemeen het vitale lichaam. Een zodanige mensheid was meer als de titanen, wiens herinnering gepreserveerd is door mythen en legenden.

Dierlijke groeven

Onwetend over de ziel, behalve als een geestesverschijning vanbinnen,
Gebonden aan een mechanisme van niet veranderende levens
En aan een saai gewoontebesef en gevoel's kloppen,
Gingen zij rond in de groeven van dierlijk verlangen.

De vroege mensheid leefde grotendeels als het dier, gecentreerd rond voedsel en overleving. Haar leven was grotendeels mechanisch, zoals haar dierlijke voorgangers met alleen een beperkte scope van denken en gevoelens. Zij namen de geest eerder verkeerd voor de ziel dan te weten, dat er een goddelijk element is binnen de mens.

Werk en oorlog

Random afgeschermd binnen stenen muren werkten zij en strenden,
Deden met een gebonden zelfzuchtigheid een klein goed
Of brachten een vreselijk onheil toe en wrede pijn
Aan gevoelige levens en dachten geen kwaad gedaan te hebben.

Net zoals bij het dier waren angst en woede de twee algemene psychologische krachten, die door hen ervaren worden. Het morele en ethische besef moest zich nog ontwikkelen. Het was een niet denkend leven, dat andere verwondde en schaadde en nog niet wist, dat dit verkeerd was, omdat het besef van goed en kwaad nog niet ontwikkeld was. Toch gebruikt de Natuur alles voor haar heimelijke doeleinden en dit werd ook gebruikt door de Wijsheid, die de wereld bestuurt voor haar diepere doelen.

Een zelfzuchtig, gewelddadig ras

Vurig door de plundering van gelukkige vredige huizen
En volgepropt met slachting, roof, verkrachting en vuur,
Maakten zij van menselijke zelden hun hulpeloze prooi,
Een kudde gevangenen, gedreven naar levenslange ellende,
Of maakten van foltering een spektakel of vermaak,
Honend of opgewonden door hun verscheurde slachtoffer's kwellingen;

Zichzelf bewonderend als titanen en als goden,
Bezongen zij trots hun hoge en glorieuze daden
En verheerlijkten hun victorie en luisterrijke kracht.

Deze vroege mensheid, en haar overblijfselen volharden nog in ons, gebruikten wrede en moorddadige sport voor hun plezier. Te bezitten en te domineren, pijn te geven aan anderen, te plunderen en roven was hun favoriete tijdverdrijf. Het was meer als een ras van titanische wezens dan van een juiste mensheid, omdat het spirituele element, dat ons het besef geeft van en de impuls naar schoonheid en waarheid en het goede en nobiliteit en recht nog als een embryo was, slapend en in een zaadtoestand.

Slotopmerkingen

De eerste pogingen tot menselijke evolutie uit het dier was een abortieve. Het was meer een ras van titanen, die gewapend met een denkvermogen in dienst staan van een brute kracht en dierlijke eetlust. Toch was dit een noodzakelijke stap in de evolutie, zelfs ofschoon het weggevaagd werd. Deze tussenliggende soorten maakten de weg vrij voor de komst van de moderne mens, die een beetje verder is dan het dierlijke leven, zelfs ofschoon zijn lichaam nog van dierlijke makelij is.

Een Mensheid, Dichter bij het Dier, p. 144-145.

Openingsopmerkingen

Wat volgt is een opmerkelijke passage, die een vroeg aards prototype openbaart van de primitieve mensheid, die zich nog in ons zou kunnen ophouden, ruw en niet gegeneerd.

Dier in de kudde

Een dier in de instinctieve kudde,
Gedreven door levensimpulsen, door dagelijkse behoeften gedwongen,
Zag elk in zijn eigen soort zijn ego's spiegel;
Allen dienden het doel en de actie van de troep.

Deze mensheid leeft met de kuddementaliteit, terwijl het gehoorzaamt aan de impuls van de menigte en de instinctieve behoefte van het moment. Het erkent diegenen, als van zichzelf om komt zelfs samen als een troep wolven om een gezamenlijke prooi aan te vallen en erop te feesten.

Delen van zijn leven

Die, als hijzelf, verwant door bloed of gewoonte,
Waren voor hem delen van zijn leven, zijn toegevoegde zelden, (pag.
145 begint)
Zijn persoonlijke nevel's samenstellende sterren,
Satelliet metgezellen van zijn zonne-ik.

Zijn besef van broederschap is beperkt tot zijn eigen type. Gebonden aan degenen met algemene gewoonten en bindingen van geboorten leeft het door het ego en voor het ego. Het sterkere en grotere ego zit hier op de centrale troon, terwijl het gehoorzaamheid en onderdanigheid regelt en eist van de mindere ego's, alsof zij zijn onafhankelijke satellieten waren.

Opeengehoopte menselijke massa

Als een meester van zijn leven's omgeving,
Een leider van een opeengehoopte menselijke massa,
Samengeschoold voor veiligheid op een gevaarlijke aarde,
Verzamelde hij hen om zich heen alsof mindere Vermogens
Om een algemeen front te maken tegen de wereld,
Of, zwak en alleen op een onverschillige aarde,
Als een fort voor zijn onverdedigde hart,
Of anders om zijn lichaam's eenzaamheid te helen.

Gelijk als dieren leven in groepen om te paren en zichzelf te beveiligen, zo heerst deze dierlijke mensheid als meester over dit kleine lapje gras om hem heen en leidt zijn stammen om een muur van veiligheid om hem heen te vormen. Of anders, wanneer het zwak is en verlaten, trekt het rond om een maat te vinden om haar eenzaamheid te helen.

Anderen dan zijn soort

In anderen dan zijn soort zag hij een vijand,
Een vreemde, niet gelijkende kracht om te mijden en te vrezen,
Een vreemdeling en tegenstander om te haten en te verslaan.

Deze, die anders zijn dan hij in gewoonte en traditie, worden beschouwd als vijanden, die gehaat en gedood moeten worden, gemeden of bang voor te zijn.

Eenzame bruit

Of hij leefde, zoals de eenzame bruit leeft;
Met alles in oorlog droeg hij zijn enkele lot.

Of hij leeft als een eenzame bruit, die met iedereen in oorlog is.

Geabsorbeerd in het heden

Geabsorbeerd in de huidige handeling, de vlietende dagen,
Dacht niemand om te kijken voorbij de uur's opbrengst,
Of droomde om de aarde een schonere wereld te maken,
Of voelde enige goddelijke aanraking zijn hart verrassen.

Geabsorbeerd in de moment's flux en de huidige handeling, die hen dreef, kijken zij bijna niet voorbij hun onmiddellijke zelfzuchtig verwervingen, noch droomden zij van een betere, en gelukkiger en goddelijker toestand voor zichzelf en de aarde.

Lichamelijke verlangens

De blijheid, die het vluchtige moment gaf,
De begeerte gegrepen, het geluk, de ervaring gewonnen,
Beweging en snelheid en sterkte waren vreugde genoeg
En lichamelijke verlangens, die werden gedeeld en geruzie en spel,
En tranen en gelach en de behoefte, die wij liefde noemen.

Geïdentificeerd met het lichamelijke zelf, enkel bewogen door de impuls van verlangen, die de momentane opwinding geeft en voorbijgaande vreugde in snelheid en beweging en brute kracht, leefden zij hun leven. Hun spel en ruzie en tranen en gelach en liefde waren allemaal gecentreerd rond de lichamelijke verlangens, die alles waren, wat zij kenden of verlangden om te weten.

Onwetendheid van het Zelf

In oorlog en omhelzing voegden deze levensbehoeften zich bij het Al-
Leven,
De worstelingen van een verdeelde eenheid,
Die wederzijds verdriet en geluk toebrachten
In onwetendheid van het Zelf, dat voor altijd een is.

De enige eenheid, die zij kenden, is de eenheid van de amorfe massa. Zo leefden zij samen in verdriet en vreugde, in worsteling en greep, vergeetachtig van enig dieper Zelf.

Slotopmerkingen

Het is een mensheid, die gedreven wordt door een kudde instinct. Stam en clan is alles, wat zij kennen en het lichamelijke zelf, dat voor hen de enige ware werkelijkheid is, waarvoor zij leven en sterven.

Een Langzame Evolutie, p. 145-146.

Openingsopmerkingen

Evolutie van het dierlijke leven is een langzame en lange reis geweest met verscheidene stappen in het proces. Iedere stap wordt een soort.

De buitenkant van dingen

Zijn schepselen wapenend met heerlijkheid en hoop,
Worstelde een half ontwaakte Onkunde daar
Om door zicht en aanraking de buitenkant van dingen te kennen.

De dierlijke schepping hangt af van besef en instinct. Het raakt de buitenkant van dingen en heeft de mogelijkheid niet om dieper te gaan juist in de ziel. Het is de eerste inspanning naar kennis, om te kennen door de zintuigen. Natuurlijk bindt het ons om alleen de uiterlijke oppervlakte te kennen.

Instinct en herinnering

Instinct werd gevormd; in herinnering's gepakte slaap
Leefde het verleden voort als in een bodemloze zee:
Terwijl het versnelde besef in halfdenken werd omgezet
Tastte zij om zich heen naar waarheid met aarzelende handen,
Klampte het weinige aan zich vast, dat zij kon bereiken en pakken (pag. 146 begint)
En opzij zetten in haar onderbewuste grot.

Herhaalde zintuiglijke stimulus leidt naar een soort instinctieve kennis. Deze oppervlakte ervaringen, die gevormd zijn door zintuiglijk contact worden opgeslagen in de onbewuste delen als geheugen en lering. Dit is de enige soort kennis, die mogelijk is voor de eerste dierlijke vormen.

Een langzame progressie

Zo moest het schemerige wezen groeien in licht en kracht
En zich uiteindelijk tot zijn hogere bestemming verheffen,
Opkijken naar God en rondom naar het universum,
En leren door falen en vooruitgaan door vallen
En met zijn omgeving strijden en met doem,
Door lijden zijn diepere ziel ontdekken
En door bezit groeien naar zijn eigen uitgestrektheden.

Aldus groeit het leven langzaam door verscheidene stappen naar het grote Doel om het Goddelijke te manifesteren. Mislukking en val zijn nodige incidenten op dit

uitgestrekte plot, strijd en doem zijn de processen, waardoor het leven sterker wordt. Lijden laat haar alleen zoeken naar haar eigen verborgen ziel en de wil om uit te breiden, verkeerd vertaald als bezit in ons onwetende bewustzijn, is uiteindelijk een zoeken naar haar eigen uitgestrektheid, waarvan het gevallen is naar haar huidige kleinheid.

Halfweg huizen

Halverwege stopte zij en vond haar weg niet meer.

Ieder stadium van de evolutie moet zichzelf stabiliseren en vindt het juist door dat feit moeilijk om verder te gaan als de volgende evolutionaire impuls arriveert.

Het einde, dat een nieuw begin voorbereidt

Nog altijd was niets bereikt dan om te beginnen,
Doch beëindigd leek de cirkel van haar kracht.

Iedere soort lijkt compleet binnen zijn kleine cirkel, die de Natuur er omheen getrokken heeft. Toch is dit einde maar een begin om een ander type tevoorschijn te laten komen.

Vonken van Onwetendheid

Zij had slechts vonken geslagen uit onwetendheid;
Alleen het leven kon denken en niet het denkvermogen,
Alleen het besef kon voelen en niet de ziel.

Het grote verschil tussen dierlijk leven en het leven van een ontwikkelde mensheid is het toenemende gewaarzijn van het zielelement vanbinnen. Hiermee komt de aspiratie, de aandrang naar vrijheid van onwetendheid, naar vooruitgang, naar kennis. Het dierlijke leven is nog een voorbereiding voor de mentale en spirituele mens, die nog tevoorschijn moet komen.

De vlam van het leven

Er was alleen enige hitte ontstoken van de vlam van het Leven,
Enige vreugde om te zijn, enige verrukte sprongen van besef.

Het is een leven, dat gedreven wordt door het vitale en de zintuigen. Het denkvermogen is vastgebonden aan deze elementen en hun dienst. Ook hier wordt de vreugde van het leven gevoeld, maar door de zintuigen.

Halfbewuste Kracht

Alles was een impuls van halfbewuste Kracht,
Een verstrooide geest verdronk in het dichte levensschuim,
Een vaag zelf grijpen naar de vorm van dingen.

Zolang als men gedreven is door het vitale, is er alleen een oppervlakkig contact met dingen, die gegrepen worden aan de uitwendige oppervlakken. De diepere elementen worden verdronken in de zee van zintuiglijke ervaringen.

Een koppige wijn

Achter alles bewoog zich een zoeken naar vaten
Voor de eerste ruwe wijnoogst van de druiven van God,
Op het aardse slijk een verspilling van de hemelse Zaligheid,
Die de verblufte ziel en geest bedwelmt,
Een koppige wijn van verrukking, donker en gerijpt,
Schemerig, nog niet in spirituele vorm gegoten,
De obscure inwoner van wereld's blinde kern,
Een ongeboren godheid's wil, een stom Verlangen.

Het plezier van de zintuigen en de materiële bevrediging door voedsel en andere dingen is alles, dat het vitaal-zintuiglijke leven kan leveren. Het is een ruwe karikatuur van de ware Zaligheid, die achter alles staat. De ziel en het denkvermogen en het hogere spirituele leven kunnen niet tevoorschijn komen, wanneer de natuur ondergedompeld is in deze zware droesem van de aardenatuur, die met sterke knopen aan het lichaam en de zintuigen gebonden is.

Slotopmerkingen

Aldus zien we een langzame progressie in de dierlijke wereld, de schepping, die langzaam door millennia's gaat voor een kleine stap. Het is een ruw begin en toch een, die voorbereidt voor de volgende evolutionaire stap.

Verschijsning van het Vroege Denkvermogen, p. 146-147.

Openingsopmerkingen

Uit het vitale dierlijke leven begint het denkvermogen tevoorschijn te komen, terwijl het een nieuwe laag van het dierlijke type schept.

Een derde schepping

Een derde schepping onthulde nu haar gezicht.

Materiële vormen met de eerste beroering van het leven worden gevolgd door een vollere verschijning van de vitale kracht in het dier. De volgende stap van de evolutie ziet de eerste verschijning van een vroeg denkvermogen in de dierlijke soort.

Een vorm van het vroege denkvermogen

Een vorm van lichaam's vroege denkvermogen werd gemaakt.

Het dierlijke lichaam wordt gebruikt als een zetel voor een vroeg denkvermogen om te verschijnen in het materiële bestaan.

Een klein denkend wezen

Een glimp van licht ontstak de obscure Wereld-Kracht;
Het begiftigde een gedreven wereld met het ziende Idee
En wapende de daad met denken's dynamische punt:
Een klein denkend wezen bekeek de werken van de Tijd.

Er is de eerste beroering van een vroeg denken, dat de wereld bekijkt. Het bracht een of andere vroege hint van licht, een inspanning om de wereld te begrijpen, een aanraking van het idee, dat dingen definieert op welke onwetende en onvolmaakte manier dan ook.

Een moeilijke evolutie

Een moeizame evolutie vanaf beneden
Riep een gemaskerde interventie van vanboven; (pag. 147 begint)
Anders kon dit grote, blinde, onbewuste universum
Nooit zijn verborgen denkvermogen hebben onthuld,
Of zelfs met oogkleppen in beest en mens de Intelligentie
Kunnen uitwerken, die het kosmische schema beraamd heeft.

Evolutie is niet alleen een inspanning van beneden. Terwijl de kracht, die worstelt om te ontwikkelen, een druk creëert in de soort, is er een geleidelijke naar beneden trekking van het corresponderende vlak van bewustzijn. Het is een dubbele

beweging, zagezegd. De druk om te ontwikkelen beneden roept een neerdaling van Vanboven aan, van wat vooralsnog buiten het bereik ligt van de soort. Een groter bewustzijn, dan bekend aan de aarde, begin tevoorschijn te komen en het lichamelijke leven in te nemen. Langzaam oefent deze verschijning druk uit op het levende organisme en eindigt uiteindelijk met het scheppen van een nieuwe soort met een nieuwe modus van functioneren en een nieuwe aardse mogelijkheid. Een hoofdzakelijke worsteling en inspanning van beneden is niet genoeg.

Obscure geestkracht

Eerst zag hij een schemerige obscure geestkracht,
Die besloten door Materie en stom Leven bewoog.

In het begin is het nieuw verschijnend vermogen ondergedompeld in de materie en het leven, niet alleen volledig afhankelijk van de condities, die neergelegd zijn door deze eerdere vermogens, maar ook verduisterd door hun actie. Het denkvermogen is in dit stadium van de evolutie nog niet vrij genoeg om te handelen in zijn eigen recht, volgens zijn eigen ingeboren sterkte.

Een dun stroompje

Een dun stroompje, het stroomde in leven's enorme vloed,
Deinend en drijvend onder een drijvende hemel,
Midden tussen de deining en het glinsterende sidderende wassen,
Vrijgemaakt in gespat van besef en gevoel's golven.

De mentale energieën zijn nog niet neergedaald in hun volle mogelijkheden. Het is als een dun stroompje, dat meer stroomt als een onderstroom onder de oppervlakten. Het komt van tijd tot tijd aan de oppervlakte en men kan zijn eerste acties zien in een gevitaleerd dierlijk bewustzijn. De zintuigen beginnen te ontwaken en wekken gevoelens op. Er is een begin van emotioneel leven, een sociaal bestaan, in hogere dieren. Alles wordt niet gedreven door het instinct alleen.

Samengepakte golven en schuim

In het diepe midden van een ongevoelige wereld
Liepen haar samengepakte golven en schuim van bewustzijn
Dringend en golvend door een nauwe straat,
Terwijl zij ervaring droegen in hun gepakte tempo.

In dit stadium is het denkvermogen hoofdzakelijk ervaringen aan het opslaan en verzamelen van het aardse leven, zoals ontvangen door de zintuigen. Er is nog geen zelfreflectie geboren, die onze hogere mensheid markeert, geen inspanning om iemand's leven zin te geven of een betekenis van ons bestaan te ontdekken. Het nieuw geboren mentale bewustzijn is onlosmakelijk vermengd met het vitale en fysieke bewustzijn en eenvoudige een passieve opnemer van veelvuldige zintuigopnames.

Verschijsing in het hogere licht

Het stroomde tevoorschijn komend naar het hogere licht
Uit de diepe poel van zijn onbewuste geboorte
Om enig hoog, nog onbekend bestaan te bereiken.

Van tijd tot tijd waren er momenten, dat het verschenen denkvermogen getrokken werd naar iets hogers, alsof het vaag zocht naar iets.

Vaag zoeken

Er was geen denkend zelf, geen doel was er:
Alles was ongeorganiseerde stress en vaag zoeken.

Toch was er nog geen georganiseerde mentale activiteit met denken als zijn instrument en een zoektocht naar richting en doel. Het was meer een innerlijke spanning naar iets, maar nog geen enkele helderheid van wat dat iets is.

Schemeringen van kennis

Alleen stegen naar de veranderlijke oppervlakte
Gewaarwordingen, steken en kanten van verlangen
En passie's sprongen en korte emotie's kreten,
Een terloopse samenspraak van vlees met vlees,
Een gemompel van hart met verlangend woordloos hart,
Schemeringen van kennis zonder vorm van denken
En stralen van onbewuste wil of honger's aantrekking.

Een of andere soort logisch denkvermogen begint met de hogere dieren, die gewaarwordingen gebruiken en passies en emoties voor de natuur's inferieure doeleinden. Er is een geboorte van gehechtheid aan iemand's eigen soort, het primitieve besef van een 'familie', een begin van sociaal leven, en verscheidene onderbewust gedreven aantrekkingen en emotionele hunkeringen.

Schuimende top op een onbewuste vloed

Alles was schemerig bruisen op een schuimende top:
Het wentelde rondom een afdrijvend schaduw-zelf
Op een onbewuste vloed van Kracht in de Tijd.

Zo begon het het mentale leven in zijn vroegste stadia. Het is als een momentaan en verdwijnend schuim, dat gevormd wordt op de oppervlakken van de duistere onbewuste oceaan en zijn krachten overstromen constant de aardse scene. In het schuim is nog het meest rudimentaire begin van een besef van een 'zelf'. een ruw begin van het ego.

Slotopmerkingen

Aldus vinden we hier een hoogste opmerkelijke beschrijving van de vroege geboorte van het denkvermogen in de dierlijke soort. Deze beschrijving is niet alleen consistent met de diepere spirituele waarheden, maar ook met het huidige biologische begrip van het leven op aarde.

Druk van een Nieuw Vermogen, p. 147-148

Openingsopmerkingen

Alsof de beroering van het denkvermogen, dat probeert tevoorschijn te komen uit de materie, de mentale vlakken bereikte, en als een respons kwam er een neerdaling van deze vlakken om de mentale evolutie te helpen in de schepping.

Centrum van referentie

Toen kwam de drang van een ziend Vermogen,
Die alles trok in een dansende verwarde massa,
Cirkelend rond een enkel lumineus punt,
Een centrum van referentie in een bewust gebied,
Beeld van een verenigend Licht vanbinnen.

Het denkvermogen weeft ervaringen in een gevormde persoonlijkheid, die gebouwd is om het egobesef. Zijn licht, hoe partieel en beperkt ook, wordt een knooppunt voor krachten en bewegingen van de natuur om zich rond dit punt te verzamelen.

Illusie van vastigheid

Het verlichtte de impuls van een halfbewuste vloed,
Gaf zelfs een illusie van vastigheid, (pag. 148 begint)
Alsof een zee kon dienen als een vaste grond.

Ofschoon de krachten in en uit dit slecht verlichte gebied van de geestesgesteldheid bewegen, geeft het toch het besef van iets, dat gefixeerd is, juist zoals licht, dat valt op de zee, het besef geeft van constantheid, zelfs ofschoon de zee altijd in een stroom is. Zo zijn we getuige van het begin van karakter en persoonlijkheid, een altijd bewegende vastigheid, die geschapen wordt door de constantheid van beweging op een zekere manier uit gewoonte.

Vreemd observerend vermogen

Dit vreemde observerende Vermogen legde zijn zicht op.

Een waarnemer of getuigend zelf begint gevormd te worden, terwijl het denkvermogen dingen beziet in zijn half licht.

Vormmaker

Het drong aan de stroom een grens en een vorm op,
Het gaf zijn stroom een lagere smalle bedding,
Trok lijnen om de geest's vormloosheid in te perken.

Door zijn natuur is het denkvermogen een beperkt licht en vandaar heeft het de tendens om dingen binnen zekere grenzen te zien. De vloeibaarheid van het aardse dierlijke leven wordt verloren met de komst van het denkvermogen en een zekere vastigheid wordt opgelegd aan de vormen van de natuur en hun bewegingen. De spontane instincten van het leven worden gehinderd door het binnendringen van het denkvermogen, juist, zoals de dieren hun instincten verliezen, wanneer zij leven met menselijke wezens. Een vroege vorm van een gescheiden zelf begint, dat anders is dan het collectieve besef van een soort alleen.

De levensgeest

Het vormde de levensgeest van vogel en beest,
Het antwoord van de reptiel en de vis,
Het primitieve patroon van gedachten van de mens.

Een vroege levensgeest begint in de vogel en het beest en de primitieve mens, die gewend is om verlangens en zekere emoties te formuleren en uit te drukken.

Een mars van kennis

Een eindige beweging van de Oneindigheid
Kwam zijn weg gevleugeld door een wijdere lucht van de Tijd;
Een mars van kennis bewoog zich in Onwetendheid
En bewaakte in de vorm een afgescheiden ziel.

Met de komst van deze levensgeest komt de mogelijkheid op van leren en veranderen en bewuste aanpassing. Het scheidt ook het besef van onderscheid en individuele vormen, waarbij het een vroege vorm scheidt om een individuele ziel geboren te laten worden.

Een haak om de eeuwigheid te grijpen

Haar recht om onsterfelijk te zijn hield zij voor zich,
Maar bouwde een muur tegen het beleg van de dood
En gooide een haak uit om de eeuwigheid te grijpen.

Met dit vroege denkvermogen begon er een inspanning om bewust de individuele vorm te preservareren en te bewaken voor de dood. Eerder was het besef van zelfbehoud grotendeels instinctief. Maar met het komen van het denkvermogen is er een soort halfbewuste inspanning, die de rudimentaire rede gebruikt om zichzelf veilig te stellen.

Het denkende wezen

Een denkende entiteit verscheen in de Ruimte.

Met het denkvermogen begon een nieuwe fase van de evolutie, door het denken als een intermediair.

Slotopmerkingen

Stap voor stap leidt Sri Aurobindo ons door het evolutionaire proces, eerst van het leven in de materie, dan van het denkvermogen in het leven.

Een Beperkte Intelligentie, p. 148-149

Openingsopmerkingen

Het denkvermogen is een beperkte en beperkende Intelligentie. Het kan dingen alleen zien binnen ferme en gefixeerde grenzen en onderscheiden en gescheiden van elkaar. Natuurlijk is er een grotere beweging van het Denkvermogen, maar dat zal aan ons geopenbaard worden op zijn gepaste plaats. Hier refereert Sri Aurobindo aan het dierlijke denkvermogen, terwijl het evolueert naar de mens.

Gevangenisruimte

Een kleine geordende wereld brak door in het zicht,
Waar het bestaan gevangenisruimte had voor daad en zicht,
Een vloer om op te lopen, een helder, maar beperkt bereik.

Met het komen van het denkvermogen nam de spontane orde van de schepping een meer opzettelijke ommekeer. Het denkvermogen probeert orde te scheppen door ieder element in stukjes en beetjes te snijden en hen dan te arrangeren binnen zijn eigen beperkte visie van dingen. Deze classificatie en categorisatie van dingen scheidt een zekere vastheid en grenzen door het van het integrale geheel te snijden.

Een werktuiglijke persoonlijkheid

Een werktuiglijke persoonlijkheid was geboren,
En een begrensde ingeklemde intelligentie
Stond toe zijn zoeken in te sluiten binnen enge grenzen;
Hij bond het denken aan zichtbare dingen,
Het avontuur belemmerend van het Ongeziene
En de ziel's tred door onbekende oneindigheden.

Door een constante herhaling van bewegingen worden gewoonten geboren, die dan neigen om gefixeerd te worden als persoonlijkheid. Maar deze oppervlakte-persoonlijkheid, die grotendeels een gewoontepatroon is van gedrag, dat gefixeerd is door het denkvermogen, is alleen een instrument van iets, dat veel dieper is. Maar het uiterlijke denkvermogen, dat gebonden is door zijn zintuigen en vastgemaakt aan zichtbare dingen, is niet in staat om deze verborgen diepten te zoeken en te peilen. Het beperkt zijn gebied van observatie en studie.

Reflex en gewoonte

Een reflex rede, Natuurgewoonte's spiegel
Verlichtte het leven om te weten en om haar terrein te fixeren,
Om een gevaarlijke onwetende kortstondigheid te aanvaarden
En het onduidelijke doel van haar wandel
En opbrengst bij het uur's precaire kans

Binnen de toegewezen grenzen van haar lot.

Dit buitenwaarts kijkende denkvermogen reageert gewoonlijk op de inadequate oppervlakkige informatie. Zijn gebied is nauw, terwijl het grotere beeld erdoor ongezien blijft. Het zoekt naar onmiddellijke verwervingen en geen lange termijn doelen of het doeleinde van het leven.

Een kleinigheid

Een kleine vreugde en kennis bevredigde
Dit kleine wezen, gebonden in een knoop
En gehangen op een uitstulping van zijn omgeving,
Een kleine afgesneden bocht in de onmetelijke Ruimte,
Een kleine levensspanne in heel de uitgestrekte Tijd. (pag. 149 begint)

Zijn kennis en actie zijn noodzakelijkerwijze beperkt door de buitenwaarts sturende zintuigen en hun beperkte gebied. Aldus bleef het gebonden aan zijn omgeving en de oppervlakkige kijk op dingen, die beperkt zijn tot een kort moment de Tijd.

Kleine doelen en een beperkt bereik

Een denken was daar, dat beraamde, een wil, die streefde,
Doch voor kleine doeleinden binnen een klein bereik,
Onmetelijk gezwog verspillend aan vergankelijke dingen.

Al zijn inspanningen werden uitgegoten op kleine onbetekenende en overgankelijke dingen. Zijn doelen en bereik waren daarom beperkt en klein.

Nieuw inwaartse blik

Het kende zichzelf als een schepsel van het slijk:
Het vroeg geen grotere wet, geen verhevener doel;
Het had geen binnenwaarts zicht, geen blik omhoog.

Het is een buitenwaarts en neerwaarts blikkende intelligentie, die beperkt is tot het onmiddellijke en uiterlijke gebied. Vergeetachtig over grotere doelen en diepere waarheden, verklaart het zichzelf als een schepsel van de modder. Voor zijn beperkte begrip is het lichaam alles; het kent alleen het lichamelijke zelf.

Slotopmerkingen

Dit is de eerste stap in het ontvouwen van verscheidene aspecten en vermogens en mogelijkheden van het denkvermogen.

Een Begrensd Begrip, p. 149-150

Openingsopmerkingen

Het denkvermogen is een begrensd vermogen. Het heeft een begrensd begrip van dingen, omdat het zwaar vertrouwd op de zintuiglijke invoer. Omdat het de waarheid niet kent, kan het gemakkelijk een verschijning voor een feit aannemen en een of ander partieel aspect als de totale waarheid van dingen.

Een achtergebleven leerling

Als een achtergebleven leerling in logica's gammele banken,
Door een dwalend waarnemen geschoold,
Hield het een schijnbeeld voor het gelaat van God
Voor toevallige lichten het marcheren van de zonnen,
Voor de hemel een sterachtige strip van twijfelachtig blauw;
Aspecten van het bestaan deden zich voor als het geheel.

Het menselijke denkvermogen vindt het zelf, zelfs in de huidige staat van ontwikkeling, moeilijk om voorbij verschijningen te komen. Het neemt de verschijningen foutief voor de werkelijkheid van dingen; het neemt het rapporteren van de zintuigen foutief als een waar getuigen van dingen. Het stapelt waargenomen uiterlijke feiten incorrect en probeert hen samen te voegen om een systeem te bouwen van een logisch verzekerde waarheid. Maar juist zijn data is gebrekkig en zijn premissen foutief om mee te beginnen. Het wordt bevredigd met partiële weetjes en gelooft de beperkingen van zijn zicht als de grenzen van het licht.

Triviale gedachten en daden

Er was een stem van bedrijvige uitwisseling ,
Een marktplaats van triviale gedachten en daden:
Een leven verspeeld, een denkvermogen het lichaam's slaaf,
Leek hier de schitterende kroon van Natuur's werk,
En heel kleine ego's namen de wereld als middel
Om een tijdje dwerglust en kortstondig verlangen te verzadigen,
Zagen in een door de dood omsloten doorgang begin en einde van het leven,
Alsof een doodlopende steeg schepping's teken was,
Alsof het hiervoor was, dat de ziel geboorte had begeerd
In het wonderland van een zelfscheppende wereld
En de gelegenheden van de kosmische Ruimte.

Dit stadium van de evolutie is hoofdzakelijk betrokken bij de overleving en de bevrediging van verscheidene dierlijke lusten, ofschoon met de geheime verstandhouding van het denkvermogen. Het is niet in staat om een uitbreidend

universum te bevatten, dat zich ver uitstrekt voorbij zijn beperkte boog van visie. Kleinheid, trivialiteit van gedachten en daden, die gebonden zijn rond kleinzielige dingen, kleine doelen en dwergachtige lusten zijn zijn alledaagse leven. Zelfs zijn voorstellingen centrerend zich rond de bevrediging van het kleine ego en tijdelijke bevredigingen, die spoedig weer onbevredigd zijn. Zodanig is de substantie, waarvan dit aardse gementaliseerde leven gemaakt is.

Het vuur, dat zich verbreidt door zijn voedsel's dood

Dit schepsel, dat alleen gepassioneerd was om te overleven,
Gekluisterd aan nietige gedachten zonder wijd gebied
En aan de lichaam's behoeften en pijnen en vreugde,
Dit vuur, dat zich verbreidt door zijn voedsel's dood,
Nam toe door wat het vastgreep en zich eigen maakte:
Het vergaarde en groeide en gaf zich aan niemand.

Zijn leven was gecentreerd om het lichaam, haar begrensde vreugden en overgankelijke bevredigingen, het at en verzwoeg en verslond als het enige middel om te groeien en kende geen hoger motief. Te eten en genieten, bezitten en overheersen was haar aandrijvende kracht. De levenskracht in dit vroege type brandde het huis van klei af, dat het lichaam genoemd wordt, door de brandstof van verlangen.

Grootsheid in zijn hol

Het hoopte slechts op grootsheid in zijn hol
En plezier en victorie in kleine gebieden van vermogen
En verovering van leefruimte voor zichzelf en verwanten,
Een dier, beperkt door zijn voedselruimte.

Het gebied van actie van dit kleine leven is beperkt tot haar onmiddellijke uiterlijke omgeving. Haar referentiepunt is het lichamelijke ego en kleine successen. Het is een koning in een klein koninkrijk, dat familie genoemd. Daarom draait haar kleine leven in smalle groeven van dierlijke verlangens, waaraan het gebonden is als een slaaf, die zichzelf voorstelt om koning te zijn.

Geen diepere oorzaak

Hij kende de Onsterfelijke niet in zijn huis;
Hij had geen grotere diepere zaak om voor te leven.

Toch was voor al zijn overlevingsvaardigheden en kleine intelligentie zijn begrip beperkt tot de oppervlakken van het leven. Het kende de ziel vanbinnen niet, noch gaf om enig dieper doeleinde van het leven.

Waarheid vangen voor uitwendig gebruik

Alleen binnen grenzen was hij krachtig; (pag. 150 begint)
Acuut om waarheid te vangen voor uitwendig gebruik,
Was zijn kennis het lichaam's instrument:
Geabsorbeerd in de kleine werken van zijn gevangenis
Draaide hij rond dezelfde onveranderlijke punten
In dezelfde kring van interesse en verlangen,
Maar dacht zichzelf de meester van zijn kerker.

Utilitarisme was zijn wet van het leven. Zelfs hoge dingen, zoals de waarheid en liefde en het licht werden alleen gewaardeerd vanuit het gezichtspunt van zijn kleine persoonlijke belang. Zijn leven was het leven van het lichaam en kleine verlangens. Het leefde daarvoor als een slaaf, die dag en nacht zwoegde. Maar het droomde nooit om zichzelf te bevrijden van de onwetendheid. Gevangen in de gevangenis van onwetendheid dacht het nog van zichzelf, dat het meester was, die alles wist binnen de gevangenis, dat van onmiddellijk belang was voor zijn kleine leven. De rest maakte niet uit.

Slotopmerkingen

Dit is het korte efemere bestaan van een dwergachtige mensheid, prachtig geportretteerd in deze bovenstaande passage. Het is een primitief leven, dat alleen leeft door en ter wille van het vlees, terwijl het niet zoekt naar de ziel vanbinnen.

Een Denkvermogen, Gemaakt voor Actie en niet voor Kennis, p. 150

Openingsopmerkingen

Dit is nog alleen maar een begin, een klein punt van licht, dat moet groeien met de tijd. Het mentale leven hier is alleen eerder een instrument voor overleving dan voor hogere en diepere kennis.

Gemaakt voor actie

Ofschoon hij voor actie, niet voor wijsheid was gemaakt,
Was denken zijn apex of zijn goot's rand:
Hij zag een beeld van de externe wereld
En zag zijn oppervlakte zelf, maar kende niet meer.

De beweging van het denkvermogen hier is eenvoudig voor onmiddellijk pragmatisch nut, niets meer. Denken werd gebruikt om overleving te versterken en niet voor kennis en wijsheid. Zo bleef het gebonden aan de oppervlakken van het leven.

Een glans in stenen onwetendheid

Uit een trage verwarde verstrikte zoektocht naar zichzelf
Groeide het denkvermogen naar een uitgesneden helderheid, precies,
Een glans, ingesloten in een stenen onwetendheid.

Het licht, dat dit aardse denkvermogen gebracht had, was gevangen in het lichamelijke leven en zijn stenengreep onwetendheid. Dit was ervoor een zoektocht naar het zelf, wat alleen het lichamelijke zelf betekende. Haar kennis was beperkt tot dit nauwe gebied.

Gebonden aan de grond.

In dit gebonden denken's nauwe leiderschap,
Gebonden aan de grond, geïnspireerd door gewone dingen,
Gehecht aan een beperkte vertrouwde wereld,
Midden tussen de veelheid van haar gedreven verwickelingen,
Haar wisselende spelers en haar miljoenen maskers,
Was leven een spel, dat monotoon hetzelfde was.

Gebonden aan een gefixeerde routine en vertrouwde dingen, die onze kleine behoeften en dwergachtige verlangens dienen, gebonden aan het lichaam en en bewogen door algemene dingen, is dit vroege gementaliseerde leven altijd hetzelfde, voorspelbaar in haar patroon, rigide conservatief in haar denken.

Kleinheid en nauwheid

Er waren geen uitgestrekte perspectieven van de geest,
Geen snelle invasies van onbekende heerlijkheid,
Geen gouden afstanden van wijde bevrijding.

Wat verschrikkelijk miste, was een wijdheid van doelen, uitgestrektheid van zicht en gedachten, dat ons zou kunnen bevrijden van de nauwe grenzen van onwetendheid en ons een smaak van heerlijkheid zou kunnen geven, die de ware vrijheid en uitgestrektheid brengt.

De kleingeestige toestand

Deze kleingeestige toestand geleet op onze mensendagen,
Doch gebonden aan eeuwigheid van veranderloze soort,
Een moment's beweging, gedoemd om door de Tijd te duren.

Jammer genoeg is veel van de mensheid nog gebonden aan dit vroege stadium van de evolutie. Het verandert langzaam en verschijnt met een grote worsteling uit haar kleingeestigheid en kleinheid.

Half verlicht bouwsel

Het bestaan overspande als een brug de onbewuste afgronden,
Een half verlicht bouwsel in een mist,
Die uit een leegte van Vorm opkwam tot het zicht
En naar voren sprong tot in een leegte van de Ziel.

Sri Aurobindo vergelijkt dit stadium van de evolutie met een gedimd verlicht gebouw, dat omgeven is door mist, dat uitsteekt over een klif boven een of ander onpeilbare diepte. Er lijkt geen grond van de ziel voor haar zicht, maar eenvoudig een donkere en dreigende kloof, een vormloze onbewuste leegte.

Een klein licht in een grote duisternis

Als een klein licht, in een grote duisternis geboren,
Wist het Leven niet, waarheen het ging, noch waar het vandaan kwam.

Wezens in dit stadium van de evolutie kennen hun eigen Oorsprong niet, noch geven er om, noch om juist het doel van hun leven. Het is een klein gedimd licht, dat omgeven wordt en verzwoegen door een gigantische onwetendheid er helemaal omheen.

Een onwetende nevel

Rondom alles dreef nog de onwetende nevel.

Een dichte sluier van onwetendheid hing over dit leven of omgaf het als wolken en mist.

Slotopmerkingen

De eerste beroering van het denkvermogen wordt door het leven gebruikt voor haar eigen doeleinden. Later zal het denkvermogen zichzelf bevrijden en het leven ook groeien om voorbij onze dierlijke geboorte te kijken en de huidige toestand van onwetendheid, die gebonden is aan het buitenwaartse en het onmiddellijke.

EINDE VAN CANTO VIER

Boek Twee Canto IV Samenvatting

Dit Canto handelt over de langzame en pijnlijke verschijning van het leven, dat verward is in de materie. Eerst is dit leven zwaar afhankelijk van materie en lijkt er erg op. Dan kruipt het langzaam en klimt en begint te vliegen en rond te dwalen in het oerwoud en de wildernissen. Dan verschijnt een rudimentair emotioneel leven en een vroeg denkvermogen, dat leven's blinde driften en kleine doelen dient en kleinzielige bevredigen verschijnen. Dit denkvermogen, ofschoon een klein punt van licht, is niet in staat tot een hogere opwaartse en diepere beweging. Dit beweegt ook binnen een klein gebied en nauwe beperkingen. Aldus sluit dit Canto met het eerste cruciale stadium, dat door vele andere gevolgd zal worden